

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Septem sapientum convivium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-1372

ώστε γένια των θεών ήταν πλούσιοι, Κατά ταν δοταί καί στα,
οὐδὲ οὐ μημονία σέθεν ἔσται. οὐ γάρ μετέχεις ρόδων τῶν
σκόπειν· πάλιος οὐχί! Οι μᾶλλοι ἔξεται μέρα φεγγού
ἔφεντη τῇ λαζαρίτῳ, αὐτὸν μὴ τῷ ρόδων, ἀλλὰ τῷ κερπῶν
μετέχης ὃν αἴμασσα φέρεστον καὶ φεγγόντας οἵ παιδεῖαι
καὶ φιλοσοφίδην ταυμάτιστον;
rosarum, sed fructuum compos facta sis, quos Musæ feru
magni faciunt?

F A O R T A' P X O R

እወጣ ችግሮ ማስጠና.

ποιητής Στράβων

ΠΟΥ περί τὸν θεόν, ὁ Νίκαρχος
πολὺ σκέψος ἔχει τοις περίγμασι καὶ
πάσαις αὐτοφύεσιν, εἰνιώντι περισφάτοις
οὕτω καὶ νεαροῖς λόγοι φυεῖται συντε-
θέντες ἐχοντας πίστιν. οὔτε γὰρ μόνον, ὡς υ-
μεῖς ἀκηκόατε, τῷ Μέττα γέγενε θουμ-
πόσιον, ἀλλὰ πλειόνων δὲ τοστῶν· σὺνοίκητος ἀντὸς ἡμῖν,
συνήδητος μὲν ἀντὸς Περιάνθρωπος θεός τοις πέρησι, ξένος δὲ Θάλεω,
(παρ' ἐμοὶ γάρ κατέλυεν ὁ δύναρς Περιάνθρωπος κελεύσαντος)
οὔτε τοις λόγοις ὄρθως απεμπτυμένοις ὀστές τῶν ὑμῶν μιηγεύ-
μανος· οὐδὲ δέ, ὡς οἴκειν, οὐδὲ τῷ Μέττα γέγενονταν. ἀλλὰ ἐπει-
χολῆτε πάρεστι πολλὴ, δέ τοις τοις αἰξιόπιστον ἐγκύοσας
τῶν αἰσθολιών τῇ λόγῳ, περιθυμουμένοις ὑμῖν ἀτὰς σχε-
χῆς ἀπόρητα μιηγίσματα. Παρεοκλέακει μὲν γάρ τοις στοτῇ
πόλει τῶν Αἰαδοδχίων Περιάνθρωπος, ἀλλὰ στοτῷ πατέτῃ Λε-
χαγονέσταπεια, τοῦτο δὲ τῆς Αἰαδοδίτης ιερόν, οὗτοι καὶ θυ-
σία. μετά γάρ τοις ἔρωτα τῆς μητρὸς αὐτοῦ περιερμήνει βίον
ἐγκείσιος, οὐ τεμνόστη τῇ Αἰαδοδίτῃ, τότε περιπονέειν τῶν
στυπνίων τῆς Μελίσσης, ἔρμητοι μηδὲ καὶ περιπολεῖν τῶν
θεών. τῷ μέχεκληροῦντι ἐπέστρασιν οὐδενὸς κεκροπι-
μένη περιστήνει· καὶ γάρ αὐτοῖς θεοῖς οὐδὲ, καὶ τῶν ὄδον ἀπα-
γόνων τῶν πληθυσμῶν αἴματαν καὶ αἱ θερπανάγει ταλαιπωτοῖς
κενιορτοῖς καὶ θύρων κατεῖχεν. ὁ μάρτοι Θάλευς δὲ ζεῦς
θτὶ τοῖς θύραις ἴδιον καὶ μειδέσσας αὐτοῖς. εἰδαδίζομεν
οὖν ἐκτεφτόμενοι θεάτρῳ χωρίων καθ' ιοντάς, καὶ μὴ
ἡμῶν τείτος ὁ Ναυκαρτίτης Νειλόξενος, αὐτὸς θπιεικός καὶ
τοῖς αὐτοῖς Σόλωνα καὶ Θάλητα γεγενώς στοιχείων.
εἰτούχομεν τῷ περιπολεῖται πάλιν απεισαλμένος· οὐ δέ
χάσιν, τοῦτο αὐτὸς γάρ δέ, πλειν τοσούντος περιβληματού τε-
τερού αὐτῷ κερμίζειν τὸ βιβλίον καὶ σεσομένον. εἰρητο γάρ,
εἰ βίας απαγράψειεν, θπιδεῖξει τοῖς σοφωτάτοις Εὐλείων.
Ερμαγον δὲ βιβλίον (ὁ Νειλόξενος ἔφη) μοι γέγενεν, στοτα-
θα λαβεῖν ἀποδειγμάτων, καὶ κερμίζω δὲ βιβλίον, ὡς οὐδεῖς,
θτὶ δὲ δεῖπνον. ἀμφα δέ ημῖν ἐπεδείκνυε. καὶ οὐ Θάλευς γε-
γένεσας, Εἰνικαλχέν, (εἶπεν) αὐτὸς εἰς Περιάνθρωπον. θφαλύσει
γάρ οὐ βίας ὡς μιέλυσεν αὐτὸς δὲ περιπολεῖται. Τί δέ (ἔφη ε-
γὼ) δὲ περιπολεῖται; Γερεῖον (εἶπεν) ἐπεμψεῖ αὐτῷ, κελεύσας δὲ
πονηρούτατον δέελένται καὶ γενεστατον ἀποπέμψαι κρέας.
οὐ δέ ημέτερος. δέ καὶ καλῶς τῶν γλαζίου δέελών ε-
πεμψει. οὐδὲ δύσκολός δηλός θτὶ καὶ θωμαζόμενος.

A vt ad diuitem quandam sic scribere non dubita-
uerit:

*Tesimul lethum rapiet, iacebis,
Nec suo quisquam celebrabit ore:
Particeps non es quoniam rosarum
Pieriarum.*

cur non altiores tibi liceat ducere spiritus, quæ non
largiunturque ijs qui doctrinam & philosophiam

^b PLV T A R C H I

septem sapientum Conuiuum.

DIOCLES.

AGNAS nimirum tenebras, Nicarche,
ingentemq; obscuritatem rebus offun-
det temporis longinquitas, quādo iam
nunc falsis sermonibus compositis de
rebus quarum recens adhuc memoria
est, fides adhibetur. Nam neq; septem tantummo-
do illi, sicuti vobis narratum fuit, conuiuio interfici-
Cerunt, sed numerus hominum duplo istius maior,
quorum vnum ipse quoq; fui, ob artis vsum familia-
ris Periandro, & Thaletis (qui iussu Periandri apud
mediuerterat) hospes : & quicunq; fuit qui sermo-
nes conuiuarum retulit, (quem quidem satis appa-
ret non fuisse in conuiuio præsentem) male rem is
exposuit. Sed quoniam ocio abundamus, neque se-
nectus idonea cauere sponfione de differenda in
aliud tempus narratione potest, ita vobis cupienti-
bus rem totam ab initio enarrabo. Conuiuum Pe-
tiander apparauerat non in vrbe ipsa, sed in cœna-
culo, quod in Lechæo est iuxta templum Veneris,
cui etiam sacrificabatur. Cum enim ab eo tempore
quo ipsius mater ob amorem è vita fese subduxerat,
Veneri rem sacram nunquam fecisset : tunc pri-
mum quibusdam Melissæ adductus somnijs eam
sacrificio placare instituerat. Projnde vocatorum
vnicuique bigæ præclare exornatae adducebantur.
æstas enim tum erat, totamq; visque ad mare viam
ob curvum hominumque multitudinem puluis tu-
multusque occupabant. Cæterum Thales bigas
apud ostium conspicatus, leni cum risu dimisit. Ita-
que ambulauimus via per agros diuersa tranquilli-
tatem consecrati, tertiusque vnà nobiscum Ne-
Elo-
xenus Naucratites, vir egregius, & cui in Ægy-
pto cum Solone ac Thalete fuisset familiaritatis
vsus. is tum denuo ad Biantem erat missus, neque
causas legationis suæ ipse norat, nisi quod in libel-
lo suspicabatur se ei alteram quæstionem sigillo
munitam portare: mandatum enim erat, vt si Bias
abnueret, sapientissimis Græcorum aperiret. Ac
michi quidem, aiebat Niloxenus, codicilli hi (si-
mulque libellum nobis ostendebat) insperatum
hoc lucrum opportune obijciunt, vt hoc in loco
vniuersos vos inveniam. defero enim, vt vides, ad
cœnam. Ibi tum Thales ridens, Si quid, inquit, ma-
li est, Prianam referas. soluet enim Bias, sicut &
priorē soluit ipse quæstionem. Quid, inquam, id
erat quæstionis? Victimam, ait Thales, miserat ad
eum Amasis Ægypti rex, iubens exemptam ex ea
optimam ac pessimam carnem sibi mittere. at no-
quæ ei res maguam gloriam admirationemq; peperit.

Non hoc dūtaxat, inquit Niloxenus: sed & id quod A regum quoque amicitias non refugit, quemadmodum tu facis. Nam cum te quoque ob alia quædam suspicit, tum vero mirum in modū ei arridet quod Pyramidis altitudinem absque vlo labore aut instrumento dimensus es: sed scipione ad vmbrae, quam iaciebat pyramis, finem erecto, ac tactu radiū duobus triangulis cōstitutis, demonstrauist i altitudinē pyramidis ad scipionis altitudinē ea esse proportionē, quam vmbra illius ad huius vmbram haberet. Sed, cuius rei mentionem feci, ob odium in reges male audis apud Amasin, suntque ad eum relata tua quædam contumeliose in tyrannos dicta: B qui interrogatus à Molpagora lone quidnam vidisse insolens, Tyrannum responderis senem: rursumque alicubi de bestijs orta disputatione, pronunciaueris, Pessimam ferarum esse tyrannum, de ciciribus adulatorem. hæc enim reges, tametsi nihil minus videri quam tyranni volunt, auribus nequaquam æquis audiunt. Ad hæc Thales: isthuc quidem, ait, Pittaci est, ioco aliquando ad Myrsilum dictum. Ego verò non tyrannum, sed gubernatorem nauis si videam senem, pro miraculo sim habiturus. quod autem ab hoc ad illum transfertur hoc dictum, ego id de mutatione hac sentio, quod adolescens ille, qui cum canem saxo petens nouercam feriisset, ne sic quidem male cecidisse dixit. Itaque ergo & sapientissimum iudicauit esse Solonem, qui oblatam tyrannidem recusauerit: & Pittacus, si solus dominari non fuisset aggressus, nunquam dictus erat. Difficile est, esse probum. Ac Periander mihi videtur tyrannide tanquam paterno morbo circumventus non male emergere sese, salutaribus adhuc viens consuetudinibus ac colloquijs hominum prudentum, ijsq; obsequens, neque admittens Thrasybuli ciuis mei consilium, qui eum ad oppressionem summorum hominum hortatur. Nihil enim discriminis est inter colonum qui loco tritici & hordei locustas comportare velit & aues, atque tyrannum qui mancipijs quam viris malit præesse. Quippe multa mala dominationis vnico hoc compensant bono, honore videlicet & gloria, siquidem bonis aliquis tanquam melior, & magnis vt maior imperet. qui autem securitatē decoro neglegto querunt, digni sunt qui non hominibus, sed ouibus, equis, bobusque multis præsint. Verum enimvero hospes iste in sermones nos coniecit nihil ad rem facientes, dum non curat dicere atque inquirere de ijs quæ congruunt ad cœnam cunctibus. nisi forte non putas sicut præbitoris, ita etiam inuitati suum esse apparatus. Sybaritæ feruntur toto ante anno mulieres inuitare soliti, vt eis liceret per ocium vestibus auroque ornatis ad cœnam venire. Ego autem plus temporis requirere puto probè cœnaturi legitimam præparationem. quia difficilius est mores decore componere, quam corporis curiosum inutilemque ornatum conquerere. Qui enim sapit, is non sese tanquam vas impletum ad cœnam apportans venit: sed vt serio ioco que aliquid acturus, auditurusque & dicturus, prot' occasio conuiuarum quemque monebit, si quidem velint suauiter vna esse. Licet sane obsoniū vitiolum auersari, & si vinum non probetur, ad nymphae cœnugere. at coniuua qui caput obtundat, importunus, atque intractabilis, omnem cum vini & cibi, tum musicæ gratiam corruptit atque perdit. conceptamq; molestia deponere non est facile,

Oū Διάθεστα, ἐφη, μόνον, οΝειλέξενος, ἀλλ' οὐδὲ φέρει
τοφίλος εἰς τὴν βασιλέων, καθάποτε υμεῖς. ἐπεὶ δοῦται
τὸ δῆμα ταυτάζει, καὶ τῆς πυρεμίδος τὴν μέρησιν ταῦ-
φωνταγάπησεν, ὅτι πάσον αὐτὸν περιγραμμέτας, καὶ μηδί-
νος ὄργανου διηγεῖται, ἀλλὰ τὴν βακτνεῖαν εἴσας ὑπὲν τῷ
πέρατι τῆς σκάλας λόγῳ περιερχεῖται, οὐδὲν τῇ περιφερεῖ
τῆς αὐτῆς δύνατον τοῦ περιγράμμου τοῦ περιγράμμου, ἔδειξας, ὃντος σκάλας
τὴν σκάλαν λόγου εἶχε, τὴν πυρεμίδα περιερχεῖται βακτνεῖα
εἰσαγόντα. Αλλὰ ὁ φίλος (ἐφη) διεβλήθης μηδεποτέ λόγος
εἰς τὴν βασιλέων, καὶ τὸν περιγράμμον τοῦ περιγράμμου περι-
φέρει τοῦ περιγράμμου εἴναι ἐνεργεῖται, περιγράμμον, τὸ
τερψινον γένεσιται. Καὶ πάλιν εὐθὺς πότε, περιγράμμον λόγου
θυμού, Φαῖτης κάκιστον εἶναι, τῷ μηδέτερον περιγράμμον, τὸ
τερψινον. Τῷ δὲ ημέρων, τὸ κόλακα. Τοῦτα γάρ, εἰ καὶ πα-
ντα περιποιοῦνται Διάφερεν οἱ βασιλεῖς τῷ περιγράμμῳ, οὐδὲ
δύνανται ακριβεῖται. Αλλὰ τῷ περιγράμμῳ (εἰπεν ο Θάλης) Γιπτα-
κεῖ δέται, εἰρημένον εἰς παγδιὰ ποτε περιερχεῖται Μυρσίλεν. ἐγὼ δὲ
ταυτάσσαι αὐτὸν, εἴρια, οὐ τύχεινον ἀλλὰ κωμερήτης γέ-
νεσιται θασάμυνος. περιερχεῖται μετάθετον, δέ τοι νεαίσκου
πέποντα, τῷ βαλέντος μὴ δέται τὴν κώνα, πατέζοντος
τὴν μητραῖαν, καὶ εἰπόντος, Οὐδὲ οὔτω κακῶς. δέ τοι Σό-
λωνα σοφάτατον ήγονάμην, οὐ δέξαμέν τον τύχειν. Καὶ
Γιπτακέστερος μοναρχίᾳ μὴ περιστήθεν, οὐδὲν εἰπεν οὐδὲ
λεπτὸν εὐδόλον ἐμμένει. Περιεισθρός δέ εἴσικεν οὐδὲν νοσημα-
τον πατέσσατη τὴν τυχευνίδιην πετειλημένος, οὐ φαύλως ἐξα-
ναφέρειν, γεώμηνος ὁμιλίας υγειενάς, ἀγείτενιν καὶ σκευε-
σίας διδράμην νοῦν ἐχόντων ἐπαγγέλματος, αἵτινες Θεοσύνους
αὐτῷ καλεούσεις τὸ ἀκρωτήριον πολίτης υπογεῖται, μὴ περι-
ιέλθειν. γεωργεῖν γάρ ἀκρίδας καὶ ὄρνιτας αὐτὸν περιερχεῖται
κριθαῖν συκομήζειν ἐτέλεοντος, δέδειν Διάφερει τύχεινος αὐ-
τραπόδων μᾶλλον πρόχειρον διδράμην βουλέμυνος. Εν γάρ αὐτῷ
πολλάν κακῶν ἀγαθῶν αἱ δινατεῖαι τὴν ιμβίν ἐχρεούσαι
τὴν δόξαν, αἱτοὶ ἀγαθαῖν οὐ κρείτονες πρόχωτοι, καὶ μεγά-
λων μείζονες εἰς δοκάσι. τὸν δέ ασφόδειον αἰατανῆται
αἴδης τοῦ καλοῦ, περιβάτων ἔδει πολλάν καὶ ἵπτων καὶ
βοσκάν πρέχειν, μὴ δὲν δερπάναι, ἀλλὰ γάρ οὐδὲν περιστή-
ται εὑμετέληκεν ημέας (ἐφη) οἱ ξένοι οὔτοι λόγεις, αἷμα-
λίστας λέγειν τε καὶ ζητεῖν, αἱ σφρόπτεις δέται δεῖπνον βασι-
λεούσι. Ηδὲ οὐδὲν οὐδὲν, καθάποτε εἰσιστοντος δέται οὐδὲν περιστή-
ται, καὶ δεῖπνον τοῦτο εἰπεῖν. Συβαῖται μὴ γάρ, οὐδὲν εἴσικε, πε-
ριστατεῖται τοῦ καλοῦ ποιοῦνται τῷ γαλακτῷ, ὅπως σκυ-
νοῖται καὶ τοῖς χολίνι παρεσκευασμέναις ἐσθίηται καὶ γεύσαι
τὸ δεῖπνον. ἐγὼ δέ πλέονος οἵμης χρέον δεῖσθαι τὴν
διηδυνών τὸ δεῖπνον τοῦ θεάτρου περιστήται. ὅτι καλε-
πώτερόν δέται τὸ δεῖπνον τοῦ σώματος τὸ περι-
τόν εἰσθρεῖν καὶ ἀγέντον. οὐ γάρ οὐδὲν αἴτιον ἡκεισθεί-
σαι τὸν εμπληκόν περιερχεῖται δεῖπνον οὐ νοῦν ἔχων, ἀλλὰ καὶ
πανδάσσαι οὐ καὶ παῖδες, καὶ αἰεβόσαι καὶ εἰπεῖν, οὐδὲν
περιστήται τοῖς σωμόντας, εἰ μέλλοις μετ' ἀλλήλων η-
δεως ἐσεσθαί. καὶ γάρ οὐδὲν ποιησόν δέται παρώσασθαί, καὶ οὐ-
νος η Φαύλως, δέται τὰς ωμφάς καθατυχεῖν. σωδεῖπνος δέ
κεφαλαλγήται βαρύσκει αἰαγαλεῖς, ποντὸς μὴδὲν οὐσικαὶ
οὖφοι, πᾶσαι δέ μουσουργεῖς χάρειν περιληπτοῖς καὶ λυμάνε-
ται, καὶ γάρ δέποτε μητραῖται τὸν βιαστὸν ἀδιάτετομόν δέται,

ἄλλοις εἰς ἀπόμριτα τὸ βίον ἐμφύει θερέσ άλλήλους
δυσάτερον, ὡςτὴρ αὐτῶν κακοσίας οὐ μέρος ἡ ὄργης τοῦ οἴνου
χνορδήν. ὅτεν δέ τισα Χίλων, καλεύμνος ἐρθεῖς, οὐ περ-
τερον ὁμολόγησεν τὴν παθεσίαν τῷ Κεκλημένῳ ἐκεῖσον. ἔτη
γάρ ὅτι σύμπλοιον ἀγνώμονα δεῖ φέρειν καὶ σύσκηνον, οἷς
συμπλεῖν αἰδηκον καὶ συστρατεύεσθαι. περέστη δὲ συμπότας
ἔστιν τὸς ἔτοχε καταμητόν, οὐ γοινὸν ἐργυτος μάρτρος ὑστερόν.
οὐδὲ Αἰγαίοις σκελετὸς ὃν ἔπιεικῶς εἰσφέρεστες εἰς τὰ
συμπόσια περιθένται, καὶ τοῦτον αἰδηκον μεμυρθαί τε
γάρ τοι ζειούτοις ἐσομένοις, καὶ τῷ ἄχασι καὶ ἀώρῃ ὑπί-
καμος ἕκανεν, ὥρας ἔχειν αὐτὸν, εἰ μὴ περέστη πίνειν καὶ ἀ-
δυπαθεῖν, ἀλλὰ περέσ φιλίαν καὶ ἀγάπην ἀλλήλων πε-
ρέπεται καὶ τοῦτον αἰδηκον τὸ βίον, μὴ τῷ γεόντι βεσιχώ-
σσην, περάγματι κακοῖς μακρὸν ποιεῖν. Εἰ ζειούτοις λόγοις
γένομοι καθ' ὅδον, ἀφιέμετα περέσ τὸν οἰκίαν, καὶ λού-
σαται μήνα Θεόντος οὐκ ἴθελοντεν· (Αἱρέτιμη γάρ, εἶπεν)
ἔπιεν δέ, τάξτε δρόμοις ἔθεστο καὶ τὰς παλαιάς τρας, καὶ δέ
δῆσσος τὸν τοῦ θάλασσαν ικνούσι τραχενεργούμενον,
τοῦ Σοῦνος ἐκπληπτόμενος τῷ ζειούτων, ἀλλ' ὅπως μὴ
καταφευνεῖν δοκεί τῷ Πειραιάδρου, μηδὲ ταρφοεἶν τῆς
φιλοπιμίας. τῷ δέ τοι τὸν αἰλειψάμονον ἡ λευσάλμονον οἱ
τερέποντες εἰσῆγοντες τὸν αἰλειψάμονα τραχενεργούμενον
οὐδὲ Αἴγυνθος ἔνα τοι πατήρ αὐτὸς. οὐδὲ Αἴγ-
υνθος τῷ τοῦ οὐδὲ κατέπιστο, καὶ παύδισκη περειστήκει τὰς κέ-
μιν ταῖς χεροῖς τραχενεργούσσα. Τάντην Θεόντος ἐλθειώ-
ταί πως αὐτῷ περέσδραμοισσαν ἐφίλησε, καὶ γελάσσας,
Οὔτως (ἔφη) ποίει καλὸν τὸ ξένον, ὅπως ἡμιράστατος ὁν
μὴ φοβερός ἢ τὸ φυῆται μηδέ ἄγειος. ἐμοδεῖ εργαλμόν πε-
ει τῆς πατέρος τῆς εἴη, Τὰς Κρήνας (ἔφη) καὶ ταῦτα τούτα
Εὔμητην; οὕτω γάρ ταῦτα ὁ πατήρ αὐτὸς, οἰούτε πολλοὶ πα-
τέθησαν οὐομάζουσι Κλεοβουλίων. καὶ οὐ Νειλόξενος, Ήτο
τὸν τοῦ ταῖς αἰγίγρατα δεινότητα τὸ Κρίσιον (ἔφη) τὸ κέρτις ἐπα-
νθεῖ. καὶ γάρ εἰς Αἴγυνθον ἔνα τοι περέσδραμοιούμενον τοῦ αὐτῆς
δικταί. Οὐκέτι γαγκαρία (εἶπε Θεόντος) ζειτούσι γάρ ὡς τῷ αἰτρα-
γάλωις ὅτδη τούτη τοῖς παίζουσα χρῆται, καὶ τραχενεργούσα περέσ
τοῦς σύτιγμάν τοι, ἀλλὰ καὶ φέροντα δαμαστὸν καὶ νοῦς ἐν-
ει πολιτικός, καὶ φιλέντερπον τῆς, καὶ τὸ πατέρες τοῖς πο-
λίταις περέσδραμον αἴροντα παρέγει. Καὶ δημοπικώτερον εἴτε
(οὐ Νειλόξενος εἶφη) καὶ φανέτη, βλέποντι περέσ τῷ λιπότητᾳ
καὶ αφέλειαν αὐτῆς· Αἴγυνθον δέ τὸν οὕτω τημελεῖ φι-
λοτοργανός; Οὐ ποτέ (ἔφη) σώφρων αὐτῷ ὑστερόντι πολυμαθέτης, καὶ
τῷ διαπλούσιτη καὶ τὸν καθαρμὸν ὡς γελάντα Σκύθας πε-
τός κέρμονται, αἴθοντας καὶ περιθύμος περιθεδέδωκε· καὶ
ιδού οἰομένη πειστεῖν αὐτῶν τὸν αἰλειψάμονα τὸν φιλοφευνεῖσαν,
μανθάνοντας τε καὶ περέσδραμον εργαλμόν. οὐδὲν δέ τοι πλοίον
οὐσιν ἡμῖν τῷ μάρτρωνος, απίστητον Αἰλειψάμονος Μιλί-
σιος, (ιδεῖς τὸ Θερσούλου τὸ τυρεύον νέφος) καὶ οὐδὲν τε-
ταχημένος, καὶ σωματικὴ οὐρὴ οὐδὲν πειστεῖν αὐτὸν, οὐδὲν ἡμῖν γε
φέρει τραχενεργόν. οὐδὲ τὸ Θεόντος εἶδε, μικρὸν μένεγ-
κών, καὶ κατασάς, Οἰαί θεοί (εἶπε) περέσ ημᾶς Πειραιάδρος οὐθεικεν,
ἐκπλεόσαντο τὸν οὐδέσσας ὁρμημόν, ἀλλὰ
περέσμεναν δενθεῖς τὸ δεῖπνον. ἐλθόντι δέ νέμον πλοίοις
ἀπικον, Αἰολεῖς δέ τοι ποτάσσει, καὶ οὐας γάρ οὐχὶ Θερ-
σούλου περιθύμη. Θερσούλου γάρ οὐ έμοι τὸ πέμ-
φαντα περιπλακίσαντα βουλέμυνος, καὶ καταβαλεῖν, οὐδὲ
περιπλακίσαντα, δηλόσεσται. Εἴτα (ἔφη) ποτέ οὐδὲν μητέ τινα

A cum nonnullis per omnem vitam inhærent mutuæ offendæ, velut crapulæ quidam sensus pridianæ, ortæ ex contumelia inter pocula aut ira. Itaq; Chilo rectissime, qui cum heri vocaretur, non ante condixit, quam eorum qui inuitarentur eodem nomine singulatim cognouisset. dicebat enim quibus cùm necesse esset vñā nauigare aut militare, eorum etiam molesto comitatu ac contubernio viendum esse. Ulro autem qualibuscung; admiscere se conuiuis, non esse sani hominis. Ægyptii in conuiuis inferre solent sceletum, id est exsiccata hominis, atq; inter se compacta ossa, hortarique conuiuis ut meminerint se nō ita multo post tales fore. is quamquam ingratus & intempestivus comeditor, tamen suum habet locum, non ad potum & voluptates: sed ad mutuum amorem dilectionemque cohortans monensq; vitam breue tempus fortitam non debere malis rebus longam reddi. Inter hos sermones ad cœnaculum peruenimus. Ibi Thales lauare recusauit, quod vñctum se esse diceret. obiens tamen cursus sparia, & palestræ spectauit, & lucum ad mare probe exornatum: non quod eorum quicquam admiraretur, sed ne contemnere Periandrum eius. ve despiciere videretur magnificentiæ studium. Ceteros, vt quisq; vñctus lotusve erat, famuli per porticum in conclave viris destinatum introducebant. Ea tum in portico Anacharsis sedebat, & ante eum puella stabat cæsariem eius manibus pectens. Hanc Thales ad se perquam liberaliter adcurrentem osculatus, atque ridens: Fac ait hospitem nobis pulchrum, ne terribilis adspectu nobis, ferusque videatur, cum sit mansuetissimus. Mihi autem quærenti quænam hæc esset puella: Sapientem, inquit, & famosam non nosti Eumenidem? sic enim eam pater, vulgo de patris nomine Cleobulinā appellat. tum Niloxenus: Nimirum, inquit, eam ob ænigmatum peritiam ac sapientiam laudas. nam & in Ægyptum quædam ab ea propositæ quæstiones peruererunt. Nō sanè, respondit Thales. his enim illa tanquam taxillis, vbi ita res fert, vtitur, & concertat cum compellantibus. Sed & animi altitudo inest ei mirabilis, & ingenium ciuale atque humanum, ac facit vt pater ciuibus humanius populariterque imperet. Omnino, inquit Niloxenus, ita videtur, idque appetet intuenti tenuitatem in amictu eius atque simplicitatem. sed quid causæ est, quod Anacharsin ita amanter curat? Quia, respondit Thales, viris est temperans, multarumque rerum gnarus, rationemque victus & purgandi, qua in ægrotis curandis Scythæ vtuntur, prolixè ei libenterque tradidit. atque adeo nunc etiam discere eam aliquid atque disputare puto, dum virum tractat istum atque mulcet. Cum iam cœnaculo appropinquaremus, occurrit nobis Alexidemus Milesius, Thrasybuli tyranni filius Spurius, inde perturbato animo egressus, iratusque secum quædam, quæ nos percipere nequiuimus, musitans. Is vbi Thalem conspexit, paululum sese colligens, atque ad se reuersus: Atroci, inquit, iniuria nos Periander affecit, non paclus me soluere nauim, cum quidem id cuperem, sed vt ad cœnam manerem exorans: & nunc venienti cœnatum sedem adsignans indignissimam, Æolibus, & insulanis, ac quibusvis tandem hominibus Thrasybulo prælatis. Satis enim euidens est, despici ab eo patrem qui me misit, meamque in eum redundare contumeliam. Itane vero, ait Thales, metuis, ne quemadmodum

Ægyptij stellas aiunt viribus pro loci in quem attolluntur aut deuehuntur conditione augeri minuive, ita tibi quoque locus claritatem obscuritatemve adferat? & Lacone illo deterior es, qui cum ei in choro quodam vltimum locum præfectus adsignasset, Bene, inquit, abs te factum est, qui rationem huius quoque loci cohonestandi repereris. nō enim curandum est quo loco aut post quos collocemur: sed vt, quibus assidemus, cum ijs bene nobis conueniat, statimque in nobis ipsis principium ansamque amicitiae inesse ostendamus, dum non succensemus locanti, sed laudamus quod talibus nos adiunxerit. Etenim qui loci causa irascitur, is magis ei iuxta quē positus est, quam collocanti succenset, & vtique infensus fit. Verba hæc sunt, inquit Alexidemus, ac obseruaui vos quoque sapientes honorem sectari. simulque præteritis nobis discessit. Nobis autem insolentiam hominis mirantibus, Thales: Ingenio est, ait, stupido ac monstroso. qui etiamnum adolescentulus, cum allatum Thrasylulo esset vnguentum præclarum, id in magnam crateram infudit, meroque affuso ebibit, inimicitia amoris loco perpetrata. Secundum hæc famulus accedens: iubet, inquit, Periander te vna cum Thalete venire visum quid rei sit quod modo est ad eū allatum, temerene sit natum, an monstrum sit atq; prodigium. ipse enim valde videtur perturbatus, contaminari ac pollui eo sacrificium censens. hæc locutus, in domum quandam nos deduxit, vnam ex his quæ circa hortum erant. Ibi adolescentis quidam pastoralis, vt videbatur imberbis adhuc, forma non contemnienda alioqui, explicato scorteo facculo, monstrauit nobis infantem equæ, vt aiebat, partu editum: superne ad ceruices vsq; & manus humana forma, reliquas partes equinas habentem, cæterum in morem hominū recens natorum vagientem. Ac Niloxenus quidem: Dij auerrunt, vociferatus, oculos auertit. Thales autē aliquandiu in adolescentem intuitus, deinde subridens, vt solebat identidem de arte mecum iocari: Numnam (inquit) Diocles lustrationem aliquam molieris, negotiumque dijs malorum profligatoribus facestes, re terribili scilicet atq; magna oblata? Quid ni, inquam ego? certe enim, Thales, portenditur seditio ac dissidium, metuoque ne malum in ipsum penetreret matrimonium ac posteros, cùm dea priore nondum expiata, alteram hanc, vt certis iræ significationem edat. Ad hæc nihil respondens Thales, sed ridens discessit. ac Periandro apud fores obuiam factò nobis, scitatoque quid videretur de spectaculo isto, omisso me, manum eius prehendit, & Quæ, inquit Diocles mandauit, ea tu per ocium perages. Ego autem tibi consulo, vt equarum pastoribus non vtaris, aut eis des mulieres. Visus est mihi Periander his verbis auditis maiorem in modum delectari. nam & risum tollebat, & Thaletem amplexus osculabatur. Tum ille: existimo, inquit, ô Diocles, iam euenisce quod signo isto portendebar. vides enim quantum damnum ceperimus, Alexidemo nobiscum ceare nolente. Postquam intrò peruenimus, maiore iam voce Thales, Et vbi tandem ait, homo ille indigne tulit se collocari? locoque commonstrato, ibi cum ipse accubuit, tum nos vñà accumbe re iussit, inquiens vel pecunia fuisse se redemptum vt eadem cum Ardalo mensa posset vti. Errat autem Ardalus Træzenius, tibicen ac sacerdos

Α Αιγύτοις τὸς αὐτέρως ὑψώματα καὶ ταπεινώματα λει-
σάοντες σὲ τοῖς τόποις οὓς μετέλαστο, γίνεσθαι βελτίωνας ἢ
χειρογνας ἐαυτῷ λέγεστιν, οὔτες οὐδὲ σὲ Δρέπανον τόπον
αμφίρωσις ἡ ταπεινωσις ἔμπται; ταῦτα Λάκωνος ἐστὶ φαι-
λότερος; οὐ σὲ γερᾶτο οὐδὲ πεπάτεσθαις ἐστιν εἰσάτιν χώραν
ὑπὸ τῆς θύρης, Εὖ γε (εἴπεν) Κέαδρες ὡς καὶ αὐτὰ ἐντίμος γέ-
νται. Οὐ καταλαβόντες (ἔφη) τὸ πον μετέπειτας κατακε-
μένα, μᾶλλον ὅπως διαρροσοι τοῖς συμκατακειμένοις ὁ-
μῶν, δέχεται καὶ λαζαίν φιλίας διῆγες σὲ αὐτοῖς δηλωντες,
μᾶλλον ἢ ἔχοντες, τὸ μὴ δεικνυλαίνειν, ἀλλ᾽ ἐπαγνεῖν ὅτι
Βοιούποις συγκατεκλίπουνται. ὡς ὅγε Σποκλισίας δισχεραί-
νων, δισχεραίνει τὰ συμκατακειμένα μᾶλλον ἢ τὰ πεκληπτά, καὶ
ταῦτα αἱ μοτίσεις ἀπερθάνεται. Λόγος, ἔφη, Ταῦτα διῆγες
ἔστιν, οἱ Αἰλεξίδημοις, ἐργαζόμενοι τὰς Θεοὺς ὑμᾶς ὅρας δι-
μέναται διώκοντες. τοῦ ἀμαρτίας πολεμεῖται μνημόνος ἥμας ἀ-
πῆλθε. καὶ οἱ Θεόις περὶς ἥμας τὸν ἀποπίδν τὸν δεσ-
ποτον θαυμάζονται, Εὐμπλικτος (ἔφη) καὶ ἀλλόχοτος Φύση,
ἐπεὶ καὶ μειράκιον ἐπιμύρου σπουδάσιον Θεοσυνήλων κα-
μαδέντος, εἰς ψυκτήρα κεράσις μέγαρον, καὶ παροστήκεας ἀ-
κρατον, Κέαδρος, εἴπειν, ἐνθρόνῳ αὐτῇ φιλίας Δρέπανον γέμενος.
Сτὸν δέ τον πρότερον, Κελδύει σε Περιάνδρος
(ἔφη) καὶ Θεόντας καταλαβόντα πῦτον ἀποκένθαδα τὸ
κεκριμένον δρεπίως ἀπαλλάξας, πότερον διῆγες γέγονεν, ἢ νι ση-
μεῖον ἐστι καὶ τέρεσ. αὐτὸς μὲν γέροντες πεπάτεσθαι σφόδρα,
μίασμα καὶ κηλίδα τῆς θυσίας ἡγεύεται. ἀμαρτίας ἀπῆλθε
ἥμας εἰς οἰκηματῶν τῷ τοῦτον. Καῦτα νεανίσκος,
ώς εφαίνετο, νομευτικός, οὐπών θυεῖται, διῆγες τοι τὸ εἶδός
οὐκ αὐλυνται, αἰσπιλέας θυεῖται διφθέρων, εδειξεν ἡμῖν βρέφος,
ώς εφη, γεγενός Κέαδρου, Καρδίαν αὐτῷ μέγετο τὸ τεραχίλιον
καὶ τὸ χρυσὸν αὐθεντόμορφον, Καλοπάζερον οἴπαστον, τὸ δὲ Φω-
Dηνη καθάποτε Κανεογιά παρδάσια κλαυθμυειζόμενον. οὐδὲν
οὖν Νειλόζενος, Αἰλεξίκη, εἰπών, ἀπεργαφη τὸν ὄψιν.
οἱ δὲ Θεόις πεσεῖσθαι τὰ νεανίσκα πολὺ χρόνον, εἰπο-
μειούσις (εἰώθησεν πάγειν περὶς ἐμὲ τοὺς τέρητος)
Ηἵπου τὸ καθαρόν, οὐ Διόκλεις (ἔφη) καὶ εἰν Δρέπανον, καὶ
παρέχειν περιγματα τοῖς θυσίαις, οὐδὲν δεινοῦ καὶ με-
γάλου συμβάντος; Τι δέ (εἴποι) οὐ μέλω; σάσων γάρ, οὐ
Θεόη, καὶ Δρέπανος διημένον έστι. καὶ δέ μηδε μέγετο
γάμου καὶ θυεῖται διέκπεται, θριντὸν δέ πεστον διέλασσον θη-
μίνιμα τῆς θυσίας, διδύτερον οὐδὲν, περιθανούσις, περὶ
Εἴτε τὸ μηδὲν διποκρινόμενος οἱ Θεόις, διλλά γελάει, ἀπηλ-
λάζεται. καὶ τὸ Περιάνδρου περὶ τοῦ θύετος ἀπαγόστοντος
ἡμῖν, καὶ διεπιδημόντος τοῦτον εἰδόμενον, αὐτεῖσον Θεόις, με, καὶ
λαζερόμενος τὸ σκέπιον χειρός, Εἴ φατο μὲν Διόκλης κελδύς,
δράστεις καθ' οὐρανὸν δέ Καπανικαν, εἴσιον δέ μη γεῖσας
νομεύσιν οἴπαστον διδόναται γυναικας αὐτοῖς. εδέξει μὲν οὖν μοι τὸ
λέγων ἀκούσας οἱ Περιάνδρος οὐδὲν καὶ σφόδρα. καὶ γάρ Κέα-
δρος, καὶ τὸ Θεόντας καταλαβέντας τοιαῦτα κατέκειτο. κακεῖος, Οἰ-
μεγά (εἴπεν) οὐ Διόκλεις, καὶ πέρας εχεῖ διημένον οὐρανὸν γάρ η-
λικρυκακέν γέγονεν ἡμῖν, Αἰλεξίδημοις συνδειπνεῖν μηδελή-
Fαιτος επειδέ τοι εἰσόλθομέν, μεῖζον δέ τοι οἱ Θεόις φθεγξάριδνος,
Ποιοῦ (εἴπεν) οὐδὲν κατακλινάμενος ἐδισχέρανεις διποδε-
ζείστος δέ τῆς χώρας, πειστεκλίνειν εἰσαπο-
μας Αἰλάκαντες τοιάριμνος (εἴπων) Αρδάλωκηνοι εἰν μη-
ας τεραχίλιοι. οὐ δέ Τερεζίνιος οἱ Αἰρδαλος, μιλωδὸς καὶ

ιερός τῷ Αρδαλίων μουσῶν, αὐτὸς παλαιούς Αρδαλέας οἶδον
Επού Τεγιζώνιος. ὁ δὲ Αἰσωπός, (εὐτιχεὺς γένετο Κερί-
γην νεαῖς τε τε Περιάνδρον ἀμα καὶ τερές τὸ θέρος εἰς
Δῆφοις ἀπεσαλμήν, καὶ παρτὸν διέφευκτος χαμη-
ζηλοῦ τοῦ Σόλωνα καὶ Δίνδυνος αἴων καταχειρίδιον)
Ημίνος δὲ (ἔφη) Λυδός σε ποταμῷ τῆς Ὀλεώνος ἔστη ποτὲ κα-
θιδὼν εἰκόνα, καὶ θαυμάσας θεόλος τε καὶ θρέψεως τοι
σύνατος, ὥρμος δεῖν ὡς φέρει πάντας αὐταχαυπίκας. εἴτα πλί-
νοι συριθεγνός ὡς ὄντος ψός εἴη, κατέπαυσε ταχὺ τὸ δρό-
μον, καὶ ἀφῆκε τὸ φρύαγμα καὶ τὸ θύμον. Οὐ δέ Χίλων λα-
κωνίος τῇ Φωνῇ, Καὶ τύπος (ἔφη) Βεραδὺς καὶ τρέχει τὸ πρό-
νον. Εἰ τούτου παρηγένετο μὲν ἡ Μέλισσα, καὶ κατεκλίπη
τοῦτο τὸ Περιάνδρον. οὐ δέ Εὔμητης οὐδέποτε τοῦτο τὸ δει-
πνον. καὶ οὐ Θόδης ἐμὲ τοφεσταγράπτος ἐπούλω τὸ Βια-
ρος καταχειρίδιον. Τι δέ τον ἔφερος (ἔπειτα) οὐ Διόντεις
Βιαρτὴ Ναυκρατίτης ξένον πήγανα μέλι τοφεσταγράπτον
βασιλικῶν αὐτούς ἐστιν αὐτούς, ὅπως τὸ φωνακόν τοφεσταγράπτον
εσταθῆ λόγῳ δεχηται; καὶ οὐ Bias, Αλλά οὖτις μὲν (ἔφη) πάλαι
δεδίπεται Σάντα τοφεσταγράπτον. ἐγὼ δέ τὸ Διόντον οὐ-
δατέ τε δῆμα δεινὸν ὄντα, καὶ Λύσιον τὸ Κρίας τοφε-
σταγράπτον. ὥστε οὐ δέδηλον τὸ θεός μετός θυρόληνος, μὴ
ἀπαρτέσθε τοι αὐγανίσωμα. Τοιαῦτα μὲν οὐδὲν τοφεσταγράπτον
ἀλλοις ἀματηπούστες ἐπαίξουν. εμοὶ δέ τὸ δεῖπνον δύτε-
λεσθεόν τὸ σωνήτος ἰράνη, οὐδὲν ἐπήσει τοφεσταγράπτον, ὡς
Σφαῖρα καὶ αγαθαὶ μάρτραν ἀποδοχῆι καὶ καῆσις Γαλεύιαν
τοφεσταγράπτον, διλλὰ συγέλει, μελλον, ἀφαιρεσθε
τοφεσταγράπτον, καὶ μίσχε ξενικά καὶ πέμπαται, καὶ πολυ-
τελεῖσιν τὸν Σφαῖραν τοφεσταγράπτον οὐδὲν γεώληνος διπτερικῶν
οὐ Περιάνδρος σε τοφεσταγράπτον πλούτῳ καὶ τοφεσταγράπτον, τό-
τε τοφεσταγράπτον παλλωπίτετο λιτότητι τοφεσταγράπτον
τοφεσταγράπτον οὐ γέροντος τῷ διώνων, διλλὰ καὶ τὸ γενεγκένετο
ἀφελῶν καὶ ἀποκρύψας τὸ σωνήτον κέρομον, ἐπεδείκνυε οὐ
δύτελεία καὶ μετειστητη κεκοπιμόδιον. Επειδέ τοφεσταγράπτον
καὶ τοφεσταγράπτον; καὶ τοφεσταγράπτον τὸ Μελίσσης Σφαῖ-
ρας δέστητον, ημεῖς μὲν ἐστείσαμεν, οὐ δέ αὐλητεῖς διπτοφεντα-
μέλη μικρά τούς αποιδάσι, οὐδὲ μέσου μετέση, τοφεσταγράπτον
τὸ Ανάγκηρον οὐ Αρδαλέας, οὐράτησιν εἰ τοῦτο Σκύθαις
αὐλητέσιδες εἰσίν. οὐδὲ τὸ τοφεσταγράπτον, Οὐδὲ διπτε-
λον, εἰπε δέ τοφεσταγράπτον παλιν εἰ πόντος, Αλλά θεοί γε Σκύ-
θαις εἰσίν. Γάρ δέ μηδὲν, (ἔφη) γλώσσας αἰδεσπίνης σωνίε-
τες, οὐχ ὡς ὁρίζοντος Εὐλίας οἰστροί Σκυθαῖν Σφαῖρας
αὐτούς Βέλτιον, ὅμοιος τούτοις οἰστροῖς ξύλων ἕδην ακροστάζ-
νομίζοσιν. οὐ δέ Αἰσωπός, Εἴτε (ἔπειτα) εἰδένεις ὡς ζέει, τὸς νῦν
αὐλητούς, οὐδὲ τοφεσταγράπτον τὸν θερέτρον, γεώληνος τούτος οὐετούς,
Βέλτιον ἡχεῖν λέγεσιν. Μέρη τοφεσταγράπτον Κλεόπουλον οὐτοφεσταγράπτον τὸ Φρύ-
γιον αὐλέντον τεθρηγόνος κακηπτον περασθέντον οὐδὲν οὐδὲν τοφεσταγράπτον
τοφεσταγράπτον εἴκετη κρούστως. ὥστε θαυμάζειν τὸ ὄντον, εἰ παχύτα-
τοφεσταγράπτον καὶ ἀμονούστατος οὐν. Ταῦτα λεπτότατον καὶ μοσκά-
τατον οὐσίον παρέχεται. καὶ οὐ Νειλόζενος, Αμέλει Σάν-
τα (ἔφη) καὶ ήττη τούτος Ναυκρατίτης ἀγαλδεῖσι Βοειοῖ-
ται. γεώληδα γέροντος τούτον τοφεσταγράπτον εἰσὶ τούτοις οὐτοφεσταγράπτον
καὶ σοληπτοῖς αἰγανεῖν αἴθετον, οὐδὲν φεγονέλινος ὄμοιον
ὄντον τοφεσταγράπτον Αἰγυπτίων ιτε δέ που Σφαῖρα τοφεσταγράπτον
τοφεσταγράπτον. Γενομένης τοφεσταγράπτον, οὐ Περιάνδρος τοφεσταγράπτον Βια-
ρος μέλη, οὐκοντα τοφεσταγράπτον τὸ λόγου τὸ Νειλόζενον,

A Ardalidum Musatum, quas priscus Ardalus Trezenius dedicauerat. Ibi Aesopus, qui nuper à Cresso ad Periandrum, ac præterea Delphos ad oraculum missus, humili sella iuxta Solonem superne accumbentem adsidebat, Mulus, inquit, Lydus suam in flumine contemplatus imaginem, pulchritudinemque & magnitudinem corporis sui admiratus, ferocire & equi in morem procurrere intendit. mox autem recordatus asini se filium esse, inhibuit carissimam, ferociamque & spiritus repressit. Ad hæc Chilo Laconica voce, Tu quoquie, ait, tardus es, & muli cursum imitaris. Secundum hæc Melissa accessit, & iuxta Periandrum accubuit. Eumetis autem inter cœnandum sedidit. Cæterum me Thales, qui supra Biantem accumbebam, ita compellauit. Cur non significasti, Diocles, Bianti, Naucratitam hospitem iterum ad eum venire cum questionibus à rege propositis, ut sobrius & cautus eas percipiat. Ille vero, inquit Bias, iampridem me istis adhortationibus territat. Ego autem noui Bacchum cum alias validum esse, tum à sapientia cognomentum Lysij (quasi Soluentem dicetes) invenisse. itaque non metuo ne plenus eius ad certamen minus animi sim habiturus. His illi inuicem verbis inter cœnandum ludebant. Mihi vero consideranti cœnam vslata ratione non nihil frugaliorem, subiit apud animum meum cogitare, sapientum & bonorum virorum conuicia non augere impensas, sed minuere potius, dum superuacanei obsoniorum apparatus omittuntur, & vnguenta peregrina ac bellaria, vinorumque pretiosorum diffusiones, quibus cum Periander quotidie vteretur, ut potestate in tyrannide, opibusque & rebus tantis, tum tese istis viris tenuitate & frugalitate commendabat. nam non aliarum duntaxat rerum, sed vxoris quoque demens atque occultans consuetum mundum, frugaliter eam & modicè ornatam ostenderbat. Sublatis mensis, scrtisque à Melissâ distractis, nos quidem libauimus: & tibicina, cum paullulum ad vota nostra cecinisset, è medio abiit. Tunc Ardalus Anacharsin allocutus, interrogauit an apud Scythas tibicinae essent. qui ex tempore respondit, Ne vites quidem apud Scythas esse. Rursumque Ardalo dicente, atqui dij sunt Scythis? omnino, inquit Anacharsis, iijque intelligentes humanæ linguae. neque Scythæ putant, quod Græci: qui quanquam Scythis eloquio præstat se censem, tamen Deos ossium & lignorum sonos quam humanam vocem libentius audire opinantur. Quid, intulit Aesopus, si videres, οἱ hospes, nostri temporis fistularum fabros, qui osfa hinnuleorum abijciunt, & asininiis vtuntur, melius sonare hæc dicentes. qua de causa etiam Cleobulum tibia hindulea ad fistulam Phrygiam impulit mirari aurem cornigeram iætus gratia. vt mirari subeat, asinum animal crassissimum & à musica alienissimum, tamen ossa tenuissima & maxime canora suppeditare. Hic Niloxenus, nimurum, inquit, hoc est quod nobis Naucratitæ Busitæ vitio vertunt, qui asininiis iam vtimur tibijs cum ipsis etiam tubam audire nefas habeant, quia eius sonus asininae voci est similis. nostis autem, asinum apud Egyptios propter Typhonem in infamia esse. Facto deinde silentio Periander cernens Niloxenum cupere quidem, sed tamen non audere sermonis facere principium,

Ego verò, ait, ciuitates magistratusque laudo, qui priore loco hospitibus, deinde ciuibus responsa dant. itaque placet, vt in præsentia nostri sermones, quippe indigenæ & familiares, aliquantulum cef- sent, & quasi in concionem aditus permittatur Æ- gyptiis istis ac regiis quæstionibus, quas optimus hic Niloxenus ad Biantem adfert, Bias autem vult vna nobiscum excutere. Et Bias: vbi enim, aut quibus cum malit quisquam de his experiri, si ita vñus ferat, quæstionibus soluendis? præseitum cum rex man- dauerit, vt à me principium fiat disputationis, & ea ordine per vos omnes circumeat. Ad hæc verba co- dicillos Bianti porrexit Niloxenus, iussitque aper- tos coram omnibus legere. eorum quæ contineban- tur scripta, hæc erat sententia.

Amasis rex Aegyptiorum, Bianti Græcorum sapientissimo S. Certat mecum Aethiopum rex de sapientia præstantia: victusque aliis in rebus, ultimo loco absurdam a me & immane rem postulat, mare me iubens ebibere: idque ea conditione, ut si præstem, multi eius pagi multaque urbes meæ hant ditionis: sin vero, oppida quæ circa Elephantinā sunt amittam. Tu quo pacto id fieri possit dispice, & statim nos remisso huc Niloxeno doce. Si quid à me ciues amicique tui desiderabunt, non deero iis. Vale. His recitatis, non multum temporis cunctatus Bias, sed paululum secum meditatus, & paucula cum Cleobulo, qui pone accumbebat collocutus, Quid narras, inquit, Niloxene? tot hominum rex Amasis, tantumque ditionis præstantissimæ possidens, ebibere mare voleat obscurorum & vilium pagorum gratia? Tu vero, inquit Naucratites, tuo arbitrio perpende quid fieri possit. Indicer ergo, ait Bias, Aethiopum regi, debere eum interim dum ipse mare quod nunc est ebit, in mare exeuntes fluuios inhibere. nam de eo quod nunc est mari, non de futuro mandatum fuit. Quæ simulatque dixit, Niloxenus præ voluptate non continuit se, quin amplecteretur atque oscularetur hominem. Reliquis autem responsum Biantis laudantibus atque approbantibus, ridens Chilo? Hospes, inquit, Naucratita, antequam mare ebat, batur domum nauigans Amasidi indica, non esse ei querendum quomodo tantum salsuginis exhauriat, sed potius ut potabile ac dulce subditis regnum suum faciat. harum rerum callentissimus, optimusque magister est Bias: quibus perceptis Amasis, nihil opus habebit aurea ad lauandos pedes pelui qua terreat Aegyptios, sed omnes ipsum demerebuntur atque diligent ob virtutem, etiam si millies esset quam nunc videtur inuisitor. Est vero, inquit Periander, operæ preclum ut vniuersi viritim (ut Homericō more loquar) Amasidi tales contribuamus primitias. Sic enim & illi additamentum ipsa negociatione præstabilius fiet, & nobis singulis aliquid utilitatis accedit. Tum Chilo, Principium, inquit, dicendi Solon æquum est ut faciat, non tantum quia natu omnibus reliquis est grandior, & primo accumbit loco, sed maximum ac perfectissimum quia gerit magistratum, Atheniensium legislator. Ibi tum Niloxenus submissa ad me voce: Profecto, inquit, multa falso creduntur, multique sunt qui sinistris rumoribus de sapientibus viris delectantur, quos vel ipsi sibi configunt, vel ab aliis promte accipiunt. quomodo etiam ad nos in Aegyptum renunciatum fuit, Chilonem amicitia atque hospitii ius resignasse Soloni, quod hic leges

A Εγώ τοι (εἶπεν) ὁ αὐτὸς ἐπανάκτη πόλεις καὶ αρχαῖς
ὅσοι Σένειοι φράζον, εἴ τα πολίταις γεννατίζοσι· καὶ νῦ
δοκεῖ μοι Σένειοι ἡμετέρους λόγους οἱ ἀποτιχεῖοι καὶ σωτῆρες
θεοί Βεργίχιοι χρέοντες τηγανεῖς, τεφέδοις δὲ ἄστροι συκλούσια
διεῖσαντοις Αἰγυπτίοις σκείνοις καὶ βασιλικοῖς, οἷς οὐελύτος
ήκει κομίζον Νειλόξενος Βίαν· Βίας δὲ βουλεύεται καὶ
σκέψασθαι μὴ ἥμηρ. καὶ οὐ Βίας, Πολυγάρος οὐτί ήταν (ἔφη)
τοφεθυμότερον αὐτὸς ἀποκινδυνεύσειν, εἰ δεῖ τοφέσθαι ταῖς
ἀποκρίσεις, ἀλλας τε τοῦ βασιλέως κελεύσαντος αρέσακτον
απὸ ἔμοι, τοφελθεῖν ἔτις ἀπομένειντον λόγον· οὐτὶ δὴ
B παρεδίδου λέπτον αὐτῷ θρησκιατεῖον, οὐ Νειλόξενος δὲ αὐτὸν
σκέλευσε λύσαντα ποντιάπασιν μέσον αἰγαλέαν. Καὶ
νοισαν δὲ Σαυτῶν εἶχε τὰ γεγεννηματά. Βασιλεὺς Αἰγυ-
πτίων Α' μασις λέγειν Βίαν σοφωτά τε Ελλάνων. Βασιλεὺς
Αἴθιοπαν ἔχει τοφέσθαι σοφίας ἀπολλαγήν· οὐτών μέρος δὲ τοῖς
ἄλλοις, οὐτὶ πᾶσι σωτηρεῖσιν ἀποποντεῖσιν τηγανεῖσιν
σκυπίν μεκελεύσαντιν τὰ λάχαναν. Εἴτε λύσαντοι, έ-
χειν κέρματα πολλά καὶ πόλεις τῷ σκηνεῖν· μὴ λύσαντοι,
αποντεῖν τῷ τοφέσθαι. Ελεφαντίνων διποτῆνται. σκελάνδρος δὲ
C Αἴθιος διπότερον περ Νειλόξενον. αὐτὸς δὲ φίλεις σοῦ τὸ πολίταις
θρέαδα παρήμηρ, τὸ τάμα καλύπτει. Τούτων αἰγαλέωντείλων,
οὐ πολὺ χρέοντες τηγανεῖν οὐ Βίας, ἀλλὰ μικρά λέπτα αὐτὸς
τοφέσθαι θρόληνος, μικρά δὲ τῷ Κλεοβούλῳ τοφεθυμη-
λήσας, ἐγίνεται πακελμός. Τί λέγεις (εἶπεν) ὁ Ναυκρατίτης,
Βασιλεὺς τοσούτων αἰθρώπων Α' μασις, κεκτημένος δὲ χρέ-
εν αἵσιν Σαυτῶν, έθελόσει τοῦτο κάμητος ἀδόξοις καὶ λυ-
τραῖς σκυπίν τὰ λάχαναν; οὐ Νειλόξενος γελάσσας, Ως Σε-
λήσαντος (εἶπεν) οὐ Βία σκέψει τὸ δικαστόν. Φρεγέτε Σί-
νη (ἔφη) τῷ Αἴθιοπι τοὺς ἐμβάλλοντας εἰς τὰ πελέγη πο-
ταμοῖς τηγανεῖν ἔως αὐτὸς σκυπίν τὰ τοῦ οὗσαν τὰ λάχαναν.
D τοῦ Σαυτοῦ γὰρ τὸ τηγανεῖμα γέγονεν, οὐ τὸ θερετρὸν ισομάντης.
Ως δὲ Σαῦτα εἶπεν οὐ Βίας, οὐ μὴ Νειλόξενος οὐδὲν δημότης ὅρμη-
σεως εἰλάτῳ τὸν Βίατα γε φιλησάγε. τῷ δὲ ἄλλοις ἐπαγγε-
σάντων καὶ διποδεξαλέων, γελάσσας οὐ Χίλων, Ως Ναυκρα-
τίτη (ἔφη) Σένει, τῷρις διπολέαδα τὰ τὰ λάχαναν σκυπεῖσθαι,
ἀπάγετε πλεύσας Α' μασιδι, μὴ ξυτεῖν πόνος ἀλυμοις α-
ναχώσῃ Σαυτην, διλαμάλλον σπιντούμον τοῖς γλυκεῖσιν
τοῖς ητούκοις παρέξῃ τῷ βασιλείαν. τοῦ Σαυτοῦ δειγότα-
τος Βίας, καὶ διδάσκαλος πούτων αρίστος, άμαθὼς Α' μασις οὐ-
E δεῖν· τῇ τῷ χρυσοῦ δεῖσθαι ποδονηπήρος τοῖς Αἰγυπτίοις,
ἀλλὰ θεαπεύσοις πούτεσ αὐτῷ, καὶ ἀγαπήσοις χρυσοῦ εἰ-
τα καὶ μυριάκις ητοῦ αὐτοῦ Φαρᾶν δυναμέσατος. Καρμήν (ἔφη
οὐ Περινυδρός) αὔξοντε τοιάντας ἀπαρχαῖς οὐ βασιλεὺς συνδε-
εγκεῖν ἀπομένεις αὐτραγάς οὐτοφον Οὐμηρος. σκεπά-
τε γὰρ αὐτὸν πλέονος αὔξει τῆς ἐμπορείας οὐ παρεγένετο, καὶ
ημῖν αὐτοῖς πομήτων ὀφέλιμος, εἰπόντος διην τῷ Χίλωνος, οὐ Σό-
λων κατάρχεται τῷ λόγου δίκαιος θεῖν, τὸ μόνον οὐ πομήτων
πορεύεται καθ' ηλικίαν, καὶ τοις χάριν κατακέλυμνος τερῶτος,
ἀλλ' οὐ τὰ μεγίστη καὶ πλειοτάτην ὀρχηστήρας, νόμοις
F Αἴγυπτος θέμε· οὐδὲν Νειλόξενος ησυχῆ τοφέσθαι, Γολλά-
γε (εἶπεν) οὐ Διόκλεις πιστεύεται Λαζαρᾶς, καὶ χαρόσοιοι πολ-
λοὶ λέγονται επιτιθείοις τοφέσθαι σοφαῖς αὐτραγάς αὐτοῖς τε πλάτ-
τοντες καὶ δεχόμνοι παρ' ἑτέρων ἐτοιμοι. σιακοὶ τοφέσθημας
εἰς Αἴγυπτον απηγέλητοι Χίλωνος, οὐδὲν διφελύσα-
το τοφέσθαι σόλωνα φιλίαν γε Σένει, οὐτὶ ποντινόμουσό Σόλων

έφη μεταχιντούς εἰ). καὶ ἐγώ, Γελοῖος (έφη) οὐδέρος· γὰρ τὸ
οὐδὲ δεῖ περιποιεῖσθαι τὸν Λυκούργον αὐτοῖς νόμοις
οὐδὲν μεταχινοῦσθαι τὸν Λακεδαμονίου πολίτεαν. μηδέν
οὖν ὅπερι γένεται οὐδὲν Σόλων, Εἴ μοι μὴ οὖν (έφη) δοκεῖ μάλιστ
ἔνδοξος γένεσθαι καὶ βασιλεὺς καὶ τύραννος, εἰ δημοκρατία
στὸ μοναρχίας καὶ αὐτοκρατορείας πολίτεας. δολτερος δέ οὐ
Βίας εἶπεν, Εἰ περιποιεῖσθαι τοῖς νόμοις τῆς πατείδος· οὐτὶ¹
τούτῳ δὲ Θάλης ἔφησεν διδαμονίαν δρόχοντος νομίζειν εἰ
έπειλε της γερούσιας κατὰ φύσιν. τετάρτος Αὐτάραρος, εἰ
μόνος εἴη φερόμενος. πέμπτος δὲ Κλεόβουλος, εἰ μηδεὶς πι-
τεύοιτο σωμόντων. ἕκτος δέ οὐδὲν Γιττακής, εἰ τοῖς ψωμάροις
οὐδὲν περιποιεῖσθαι φοβεῖσθαι μὴ αὐτούς, διλαγό-
δισθεῖσθαι μετὰ τοῦτον οὐ Χίλων ἔφη τὸν δρόχοντα γένεσθαι μη-
δὲν φερεῖν θυτόν, διλαγόδισθαι αὐτάντα. ρήσεις δὲ τού-
των οὐδεὶς καὶ αὐτὸν εἶπεν τὸν Περιανδρον. οὐδὲ,
οὐ μάλιστα Φαιδρός, διλαγόδισθαι τὸ περίσσοπον, Εγὼ τοῖς
(έφη) περιποιοφάνομεν τοῖς εἰρημένας γνώμασι απάσσεις
δοῦνα φερεῖσθαι τὸν αρχεῖν τὸν νομὸν ἔχοντα. καὶ οὐ Αἰσώπος, οὐ
ἐλεγκτής, Εἷδε τοῖς (έφη) τούτοις ἐστοις περάνειν,
καὶ μὴ, συμβούλευς φάσκοντας εἰ) καὶ φίλους κατηγόρους
γένεσθαι τὸν αρχόνταν. αὐτάρης οὖν αὐτὸν τῆς κεφα-
λῆς οὐ Σόλων, καὶ μειόδισθαι εἶπεν, Οὐκ αὐτὸν σοι με-
τειώτερον δρόχοντα ποιεῖν, καὶ τύχενον διπεινέτερον, οὐ πεί-
θων ως ἀμείνον εἴη διλαγόδισθεῖν ἢ τὸ αρχεῖν; Τίς δὴ δύνατος (έ-
φη) σοι τοῦτο πειθεῖν, ἢ ταῦτα φερεῖσθαι καὶ τὸν περίσσοπον σὲ
χειρούργον,

Εὐδαμον πειλίε, δεγνένος κύρυκος αὐγύνειν. Καὶ οὐ Σό-
λων, Αὐτάρης (έφη) καὶ νῦν Αἰσώποις ἔνος κύρυκος αὐ-
κροάνται, καὶ δρόχοντος τὸν νόμον, δημοκρατίαν ἔχοντες. οὐ δέ
δεινός εἰ κεράκων ἐπαίειν, καὶ κελείαν, τῆς δὲ σοῦ Φωνῆς
οὐκ ακριβεῖς ἐξαχνύεις, διλαγόδισθαι πόλιν μὴ οἶεν κατὰ θεὸν αὐ-
τεῖα περιποιήσανταν, συμπεσίου δὲ διεργία
νομίζεις τὸ πομπέας Διαλέγεασθαι καὶ περιποιήσανταν. Σύγδρομος
(έφη οὐ Αἰσώπος) οὐ παραγένεται ὅπομοιον οἰκέταις μὴ με-
θύνεις ὡς ἐγεραφας Αἰσώπου οἰκέταις μὴ ἔραι, μηδὲ ξηρε-
λοιφεῖν. γελάσαντος οὖν τὸν Σόλωνος, Κλεόδωρος οὐ ια-
τέος, Αὐτάρημον (έφη) τὸ ξηρελοιφεῖν τὰ λαθεῖν σὲ οἴ-
νῳ Βρεχόμνον· οὐδέν τοι γάρ οὐδέτερον. καὶ οὐ Χίλων ψωμάροις
έφη, Διὰ τούτοις μᾶλλον αφεκτέον αὐτόν. πάλιν δέ οὐ Αἰσώ-
πος, Καὶ μήν (έφη) Θάλης ἔδειξεν εἶπεν οὐτὶ τάχιστα γη-
γένεις. γελάσαντος οὖν οὐ Περιανδρος, Εγερμός (εἶπεν) Αἰ-
σωπε τὸν δίκιον περιποιήσαντας, οὐτὶ πεινή τοις Αἰμασίδος
περιποιήσαντας πομπέας εισαγαγεῖν λέγοντες εἰς ἐπέργυαν ἐμ-
πεσόντες. οὐρανὸν Νειλόζενε τὰ λοιπὰ τῆς διπεινέτερον, καὶ
χειραπεριέμενον τὸ πούτων αὐτράντιν. Αὐτάρης (οὐ Νει-
λόζενος έφη) τὸν μὴ τὸν Αἴσιοπος διπεινέτερον διέλει-
λυσε τούτων ἔνεκτον. Αὐτάρης μήντος οὐδὲν αὐτοῖς
περιποιήσαντος καὶ μοισικῶν περιέμενον. σκέλων γάρ
αὐτὸν εἶπεν τὸ περιποιήσαντας, καὶ τὸ κελλίσιον, καὶ τὸ μέγιστον,
καὶ τὸ σοφώτατον, καὶ τὸ κατινότατον· καὶ ναὶ μά. Διὰ περίσσο-
τοις τὸ ὄφελον πειταν καὶ βλαβερότατον, καὶ διογκό-
τατον, καὶ τὸ ράστον εἶπεν. Αὐτόν οὖν ἀπεκρίνατο καὶ διέ-
λυσε τούτων ἔνεκτον; Οὔτως (οὐ Νειλόζενος έφη) κρίνετε
δέ υμεῖς αὐτούσιντες. περιποιεῖσθαι γάρ οὐ βασιλεὺς ποιεῖται,

A mutabiles esse dixisset. Ridicula, inquam, narratio.
ita enim primus Chiloni erat repudiandus Lycu-
rus, qui vna cum legibus totam conuelliit atque
immutauit rempubl. Lacedæmoniorum. Cæte-
rum Solon paululum moratus, Mihi, ait, videtur
hac ratione maxime gloriam consecuturus siue rex
siue tyrannus, si unius imperium in popularem reip.
statum ciuibis conuertat. Subiecit Bias: si primus
pareat legibus patriæ. Post hos Thales pronuncia-
uit, eum sibi principem videri beatum, qui naturæ
ordine senex moriatur. Quartus Anacharsis: si so-
lus sit prudens. Quintus Cleobulus, si familiarium
B nemini fidat. Sextus Pittacus, si subditos princeps
ita condocefaciat, vt non ipsum, sed ipsius causa
metuant. Ultimus Chilo, principem nihil meditari
debere mortale, sed omnia immortalia. His dictis
a Periandro postulauiimus, vt ipse quoque diceret
aliquid. Ille vero vultu non admodum hilari, sed ad
seueritatem compoſito: addo ergo, inquit, dictas
sententias omnes fere sanæ mentis hominem ab
imperio gerendo deterrere. Et Aësopus, vt erat re-
prehendendi studiosus: Hæc igitur, ait, oportebat
nos seorsim tractare, ne dum consiliarii volumus
esse & amici principum, eorum siamus accusatores.
C Huius caput tangens Solon ac renidens, Non, in-
quit, videtur tibi moderatiorem principem ac ty-
rannum æquorem reddere, qui ei persuadet præ-
stare non imperare quam imperare? Quis vero re-
spondit Aësopus, tibi malit credere, quæ Deo?cu-
ius sententia ex hoc tibi dato oraculo appetat,

Felix urbs, vocem praconis quæ unius audit.

Et Solon: enim vero, inquit, nunc quoque Athē-
nientes unicum audiunt præconem, nimirum le-
gem, quanquam penes populum reipubl. sit po-
testas. Tu autem coruorum graculorumque voces
audire peritus, tuam ipsius vocem non accurate
D exaudis: sed qui urbem de Apollinis sententia bea-
tissimam fore putet quæ unum audit, conuiui
hanc laudem esse censes, vt omnes differant ac de
omnibus. Tu enim, infert Aësopus, nullam le-
gem posuisti, ne inebrientur serui, sicut Athenis
seruis amoribus & sicca vñctione interdixisti.
Cum risisset Solon, Cleodemus medicus: atqui sic
æ vñctioni, inquit, simile est, vino rigatum lo-
qui. est enim suauissimum. & Chilo id sic exceptit:
itaque eo tanto magis abstinentendum est. Rursum
Aësopus. Et quidem, ait, Thales visus est dicere, fo-
re ut celerrime consenserat. Hic ridens Periander,
E sic est locutus. Merito quidem nos, Aësope, pos-
nam dedimus, qui prius quæ Amasidi sermonem
reliquum in medium proponeremus, in alias
incidimus disputationes. Tu itaque Niloxene re-
liquum epistolæ inspece, virisque his præsentibus
vtere. Tum Niloxenus hæc. Evidem postulatum
illud Aëthiopicum nihil aliud quæ vt est apud
Archilochum scuticam confiactam appellare quis
iure possit. Tuus autem hospes Amasis in hoc quæ-
rendi genere humanior est & elegantior. Iussit e-
nim eum explicare quid sit vetustissimum, quid
pulcherrimum, quid maximum, quid sapientissi-
F mum, quid communissimum, atque adeo quid vilissimum, quid damnosissimum, quid fortissi-
mum, quid facilimum. Quid, inquit Periander, re-
sponditne, & soluit singula isthæc? Audietis, ait
Niloxenus, quomodo, & vestrum erit iudicium.
Summam enim in hoc rex noster impedit operā,

ut neque calaminiari responsa possit dici vere, neq; lateat & non arguatur si quid erratum est respondendo. Recitabo autem vobis quomodo respondit. Quid antiquissimum? Tempus. Quid maximum? Mundus. Quid sapientissimum? Veritas. Quid pulcerimum? Lux. Quid communissimum? Mors. Quid utilissimum? Deus. Quid damnosissimum? Genius. Quid robustissimum? Fortuna. Quid facilimum? Quod suave est. His ita recitatis, Nicarche, factoq; silentio, Thales Niloxenum interrogauit, an has solutiones probasset Amasis. Respondenteq; eo, quasdam admissas ab eo fuisse, quasdam improbatas. Et vero, inquit Thales, examinande sunt: omnes enim via magna erroresq; habent. quale est, (verbi gratia) quod tempus omnium rerum vetustissimum dixit. quod qui potest esse verum? cum pars eius præterierit, alia sit præsens, alia futura: & quod post nos erit tempus, rebus hominibusq; qui nunc sunt recentius esse quiuis videat. Iam quod veritatē putat esse sapientiam, tantundem mihi videtur ac si lumen oculum vocaret. Quod si lumen, ita ut est, pulcrum esse censuit, quomodo factum est ut ipsum Solem præteriret. De cetero quod respondit de diis ac geniis, id audax atque periculorum est responsum: valde etiam à ratione alienum est, quod de fortuna dixit: non enim ea tam facile mutaretur, si ita validissima rerum esset atque robustissima. Sed neque mors communissimum est, quæ nihil ad viuos pertinet. Ceterum ne videamur in aliorū pronuntiata inquirere, nostra cum eorū dictis componantur. & si Niloxeno ita videtur, primum ego me offero qui de singulis interrogetur. Exponam deinceps quid quæsitum, quid responsum fuerit. Quid est antiquissimum? Deus, inquit Thales, ortu enim caret. Quid maximum? Locus. reliqua enim mundus continet, ab hoc continetur. Quid pulcerimum? Mundus. omnes enim eius partes ordine aptæ sunt. Quid sapientissimum? Tempus. id enim alia inuenit, reliqua inueniet. Quid communissimum? Spes. quibus enim reliqua omnia desunt, hæc adeat. Quid utilissimum? Virtus. hæc enim reliqua etiam recte utendo utilia facit. Quid damnosissimum? animi vitium. huius enim præsentia plurima bona corrumpuntur. Quid validissimum? Necessitas. caenam sola est insuperabilis. Quid facilimum? Quod est naturæ consentaneum. nam voluptates etiam sunt, quæ sè penumero respuantur. Cum Thaletis dicta omnes approbassent: Cleodemus, Huiusmodi inquit, Niloxene quæstiones proponere & soluere regibus conuenit. barbarus autem iste, qui mare Amasidi propinabat, breuitate sermonis refellendus fuit ea, qua usus est aduersus Alyatten Lesbiis scripto superbe aliquid insolens mandatum Pittacus. nihil enim respondit aliud quam debere eum cepas & calidum panem edere. Hunc eius sermonem sic exceptit Periander. Enimvero priscis quoque Græcis in more positum fuit, Cleodeme, huiusmodi inter se quæstiones proponere. auditu enim accepimus, Chalcidem ad Amphidamantis exequias conuenisse poetas, quorum tum inter sapientes maxime vigebat gloria. Fuerat autem is Amphidamas vir ciuilius, cumque multum negotii exhibuisset Eretiensibus, in pugnis ob Lilantem commissis ceciderat. Sed cum poetarum carmina arte elaborata difficilem molestamque facerent diiudicationem ambigua victoria, & cōcertatores glorioſi Homerus atq; Hesiodus præ sui reuerētia plurimū arbitris dubitationis afficeret.

A μήτε συκοφαντῶν ἀλάνη τὰς ἀποκρίσις, εἴτε πι σφάλλεται κατὰ τὰς ἀποκρινάμενος, τούτῳ μὴ Διαφυγεῖν αἰεῖέλεγκτον. αὐγάνωσμαχ δὲ ὅμηρος ἀπεκρίνατο. Τί ἀφεσθύτατο; χρόνος. Τί μέγιστον; κύριος. Τί σοφάτατον; ἀλήθεια. Τί καλλιστον; φάσ. Τί κοινότατον; θάνατος. Τί ὀφελιμότατον; θεός. Τί βλασφεμώτατον; δαίμον. Τί ρωμαλεώτατον; τύχη. Τί ρᾶσον; ἥδη. τούτων πάλιν αἰδηνωδέστερων, ὡς Νικαρχε, ψυχολίπιστοπῆς, Θάλης πρώτης τὸν Νειλόζενον, εἰ περιστάκατο τὰς λύσεις ὁ Αἰματος. ἐκείνου δὲ εἰπόντος ὅτι τὰς μὲν ἀπεδέξατο, τὰς δὲ εἰδεικλαγε, Καὶ μὲν οὐδέν (εἴπεν οὐδέν) αἰεπίληπτόν είναι, ἀλλ᾽ ἔχει πάντα Διαφύλια μεγάλας καὶ ἀγνοίας. οἷον δύοις, ἐχέντος πάντας αἱ εἴπει αφεσθύτατον, εἰ δὲ μὴ αὐτὸν χρόνος, τὸ δὲ σύεργος ἔστι, τὸ δὲ μέλλον. οὐ γάρ μὲν ημᾶς ἐσόμενος χρόνος, καὶ ταχαράπαν τῷ θνῶν καὶ τοῦ θεοπάνευτερος αὐτοῖς. Ζ δὲ τῶν ἀλήθειατηγειδαυ σοφίαν, οὐδέν εἶμοι δοκεῖ Διαφέρειν ζεῖσθαι αἴθαλμὸν ἀποφαγεῖν. εἰ δὲ τὸ φάσ, ὡς αφρικαλέντιν, σκόμιζε, πάντα τοῦ θλιψιαπόνητον παρεΐδε; τῷ δὲ ἄλλων, ἥδη τοῖς θανάτοις δαίμονων ἀπόκειται, θράσος ἔχει καὶ κίνδυνον. αἰλούτας δὲ τοις πολλών ἀλώπεκοις τούτους οὐδέπιπλεράδικοις, οὐτωσιχερτατον οὐσα τῷ θνῶν καὶ ρωμαλεώτατον. ζ μὲν οὐδέν. θάνατος κοινότατον ἔστιν οὐ γάρ δέστι τούτοις οὐτείχει. Τί καλλιστον; κύριος. πάντη γάρ το κατὰ τάξιν, τούτου μέρης ἔστι. Τί σοφάτατον; χρόνος. πάντη γάρ δέστι θρήνοις οὐδὲν, τὰ δὲ δύροις. Τί κοινότατον; ἐλπίς. καὶ γάρ οὐδὲν ἄλλο μηδέν, αὐτὴ πάρεστι. Τί ὀφελιμότατον; σχέση. καὶ γάρ τὰλλα τὰς γεννηθαύκαλας, ὀφέλιμα ποιεῖ. Τί βλασφεμώτατον; κακία. καὶ γάρ τὰ πλεῖστα βλέπει τῷ θεολημόν. Τί ιχνεύτατον; αἰδητον. μόνον γάρ αἴκητον. Τί ρᾶσον; τὸ κατὰ φύσιν ἔπει ταχεῖς ήδονάς γε πολλάκις αἴτιον. Σποδεῖς αἰδητον δὲ πολύτων τὸν Θάλην, οὐ Κλεόδημος εἴπεν, Τὸν Σαῦτηρωτάν τοι, ἀποκενάσαι βασιλέων, οὐ Νειλόζενε, ταχεῖς ήδον. οὐδὲ ταχεῖς τὸν θαλασσῆν Αἰματοι βαρύσας, εἰδεῖτο τῆς Πιττακεύβρεαχυλεγίας, η ταχεῖς Αἰλάτην ἐχεῖσατο. ταχεῖς πάπιοντας καὶ γράφοντα Λεσβίοις, ταχεῖς φανον ἀποκενάσαις οὐδέν, οὐδὲν οὐδέν τοις παλαιοῖς Εὐληνοῖς ήδον οὐδὲν, οὐ Κλεόδημος, τοιαύτας ἀλλήλοις ἀποκενάσαις τούτοις. αἰκύνονται γάρ δέπι τοις ταχεῖς τὰς Αἰμιφιδάμαντος ταφαῖς Χαλκίδα τῷ πότε σοφάνοις δοκιμώτατοι πειταὶ συνῆλθον. (ιωδέον Αἰμιφιδάμαντος αὐτὸν πολιτικός, καὶ πολλὰ ταχαράπαν τῷ θράχῳ Ερετικῶν σὺν τοῖς λιλαῖτοι μάχαις εἴπεν) εἰπεῖ δέ τὰ παρεσκευασμένα τοῖς ποιηταῖς ἐπι χαλεπῇ καὶ δεσκελενεποίητοι κείσιν, Διά τοέφαμιλον, η τε δόξα τῷ θάγαντι Ομήρῳ καὶ Ησιόδου πολλὸν ἀποστατεύεις αὐδοῖς τοῖς κείσοις παρέχειν.

τρέποντας τοιαύτας ἐρωτήσεις, καὶ περιβάλλοντας φυσικόν Λέχην,

Μοδάτη μοι ἔννεπεν ὅπερα τὰ μήτ' εὔχρονο πάρεστι,

Μήτ' ἔστι μετόπισθεν. ἀπεκρίνατο δὲ Ηὔσιος ὅτι τὸ

φύσιτον,

Ἄλλος ὥταν ἀμφὶ Δίος τύμβῳ χαναχῆ ποδεῖς πόποι.

Ἄρματα σωτείρων ἐπειχόμενοι ταῦτα νίκης, καὶ δῆλοι τῷ λέγεται μάλιστα θαυμαστοῖς τῷ τετρόδοστοι τυχεῖν. Τί δὲ ταῦτα (οὐ Κλεόδημος εἶπε) Διαφέρει τῷ Εὔμηπος αὐγαλάπων, ἢ ταῦτη μήτ' οὐδὲν αὐτοπεπέντετεῖ παίζουσα, καὶ Διαπλέκουσθαι αὐτῷ ἐταῖρα ξώνα καὶ κεκρυφάλους, περιβάλλοντας γυμναῖς, αὐθαδεῖς δὲ νοῦς, χορός εὖτις πονηδῆ τίθεται γελοῖον. οὐδὲ οὗτος Εὔμηπος οὐδέως αὐτοῖς ποτέ αὐτοῖς, (οὐδὲ ἐφαίνετο) κατέχει ἑαυτὸν τοῦτον αὐδοῖς, καὶ αὐτοπλάσιον τὸ περιστόπον ἐρυθρόπτος. οὐδὲ Αἰσωπός, οὗ ἀριστόμενος τοῦτον αὐτὸν. Οὐ γελούστερον οὖν εἶπε τὸ μήδιναται, ταῦτα Διαφέρειν, οἰοντεῖν οὐ μηχανὸν ἔμπειρον ποδεῖς ήτοι, τῷ δεῖπνου περιβάλλεν,

Αὐτῷ εἶδον πνεῖ χαλκὸν ἐπὶ αὐτοῖς καλλίσασθα, πίπτεται σὺν ἔχοις αὐτοῖς εἰπεῖν; Άλλος οὐδὲ μαθεῖν δέομενος (οὐ Κλεόδημος.) Καὶ μηδὲν τοῦτο μᾶλλον οἴδεν, οὐδὲ ποιεῖ Βέληνον εἰ δὲ δέργη, μέρτυρες ἔχοντες σκυλίας. οὐδὲ οὗτος Κλεόδημος ἐγέλασε. καὶ γέρες ἐχεῖτο μάλιστα τοῖς σκυλίαις τῷ καθ' αὐτὸν ιατρὸν, καὶ δέξαιοις οὐχ ἡκίστα το Βούλημα τῷ διὰ σκέπτοντον ἔγκη. Μηνοίφιλος δὲ οὐ Αἰθηναῖος, ἐταῖρος ὧν καὶ Ζηλωτὴς Σόλωνος, Εγώ τοι (εἶπεν) ὁ Γερίανδρος τὸ λόγον αἴσια κατέδειπνον μη πλουπίδιον μηδὲ δρισίδιον. Διὸς δέ τοι πάσιν οὐδὲ τοῖς δημοτικοῖς μετατίνει μεαδακαγκινοῖς εἰ. τῷ δὲ αρπακοῦ δέχεται οὐχ βασιλείας εἰρημένων τοῦτον ηρῶν τοῖς δημοτικοῖς μέτετιν. οὐτε οἰόμετα δεῖν πάλιν ἔκεισον ὑμῶν τοῖς πολιτείας ιστήμουν γάρ μην θνάτου μεταβαλέσθαι, δέξαμένους αὐτοῖς δέποτε Σόλωνος. εδόκει δὲ ταῦτα ποιεῖν. καὶ περιστος οὐ Σόλων, Άλλος ἀκίνητος μὲν (εἶπεν) οὐ Μηνοίφιλε μεταπάπλωτον Αἰθηναῖον εἰς τοῖς γάρ μην τοῖς πολιτείας εἰ δὲ βούλευχεν αὐτούς, δοκεῖ μοι πόλις αὐτοῖς περιέτεν καὶ μετατίνει τοῖς σωζεῖν δημοτικάταν, τοῦτον τὸν αδικηότατον τῷ αδικηότερον οὐδὲν δέ τοι πάσιν οἱ μη αδικηότεροι περιβάλλονται καὶ καταδέχονται. διότερος δὲ οὐ Βίας ἐφη, κατατίνει τοῖς δημοτικοῖς τοῖς πολύτεσσι τούς τεραγίνους φοβούστας τὸν νόμον. επὶ δέ τῷ Θάλην, τῷ μήτε πλοούσιος ἄγαμον μήτε πέντε ζεχόντας πολίτες μετὰ δὲ τοῦτον οὐ Αὐάχαρος, εἰπεῖν τὸν ἀλλοιοτερούσιον Σόλωνον, δέχεται τὸ Βέληνον οὐ Ζητεῖ, καὶ καχία τοχεῖρον. πέμπτος Κλεόβουλος ἐφη, μάλιστα σωφενεῖν δημοτοῦ τοῦ Φόρου μᾶλλον οἱ πολιτεύομενοι δεδικηότεροι τὸν νόμον. ἔκεισον δὲ Γιπάχος, οὐ ποιοῖς ποιητοῖς εἰςεῖν δέρχειν, καὶ τοῖς αὐτοῖς εἰςεῖν αρχεῖν. μεταπαπεῖς δέ οὐ Χίλων απεφήνατο, τῶν μάλιστα νόμου, οὐκιστέοντας αἰκινότατας πολιτείας δέρχειν εἰ. τελευταῖος δὲ πάλιν οὐ Γερίανδρος ὑπεκρίνεν ἐφη δοκεῖν αὐτοῖς πομπέοις εἰ παρεῖν δημοκρατίαν τοῦ ὁμοιοτάτων αἰσιοδεσία. Τέλος δὲ καὶ Σύτου τῷ λόγου λαβόντος, οὐδὲν ἔγινε καὶ περιέκειται δέρχειν, εἰπεῖν τοὺς αὐθαδεῖς ήτοι. βασιλείας μὲν καὶ πόλεων αἰλιγοκαθερινῶν, εἰσιας δὲ πάσιν ημῖν καὶ οἴκου μέτεστι. γελάστε οὖν οὐ Αἰσωπός, Οὐκ εἴγε τῷ πομπέων (ἐφη)

A ventum est ad huiusmodi quæstiones, proposueruntq; inquit Lesches, talia:

Musa mihi refer hæc, quæ nec prius euenerunt,
Nec post euenerint.-

& respondit Hesiodus extempore:

Sed Iouis ad bustum sonitu cum quadrupedante

Frangentur currus ab equis certamine anhelo:

diciturque ea maxime de causa magni factus ac tripode donatus. Quid vero: inquit Cleodemus, hæc à scirpis Eumetidis differunt. quos illam animi iocique causa nectentem, ut aliae cingula solent & reticula mulieribus proponere fortassis indecorum non est: ridiculum vero, si eos vt rem seriam trahant viri cordati. Ac Eumetis quidem, cum, vt apparebat, dicere aliquid aduersus Cleodemum cuperet, præ verecundia sese cohibuit, faciesque eius tota rubore oppleta fuit. Sed Aesopus, veluti vlciscens eam, An vero ait, non magis ridiculum est, non posse nos ista soluere? quale est quod paulo ante cœnam nobis proposuit:

Igni hominem as humano in corpore figere vidi.
potestne explicare, hoc quid sit? Ne scire quidem oportet habeo, respondit Cleodemus. Et verò, inquit ille, nemo te melius istam rem nouit aut usurpat. quod si inficias ire velis, testes habeo cucurbitulas. R: sit Cleodemus: nemo enim medicorum ea tempestate frequentius cucurbitulis vtebatur, idque remedii propter vsum non parum laudis inuenierat. Ceterum Mnesiphilus Atheniensis socius imitatorque Solonis Periandrum sub hæc ita compellauit. Evidem æquum iudico, vt sicut vinum, ita serino quoque non pro sensu aut praestantia virtutis, sed ex æquo inter omnes distribuantur, sicut in populari statu reipublicæ. At quæ iam à vobis dicta sunt de dominatione & regno ad nos, qui populares sumus, nihil pertinent. Itaque censeo debere vos denuo ea de reip. forma, in qua æquali omnes iure viuunt, viritim aliquid conferre, auspiceante iterum Solone. Placuit hæc sententia omnibus. Primiisque Solon: Tu quidem, inquit, Mnesiphile audisti cum vniuersis Atheniensibus, quis meus sit de rep. sensus. Quando autem nunc quoque vis audire, videatur mihi ciuitas maxime beata fore & conseruatura popularem statum, in qua in uræ alicuius autorem non minus illæsi, quam qui læsus est in ius rapiant atque puniant. Secundus Bias dixit, cum popularem reip. statum esse optimum, in quo legem vniuersi tanquam tyrannum metuant. Thales: ubi neque diuites nimis, neque pauperes sint ciues. Anacharsis: in qua cum reliqua omnia æqualia habeantur, virtuti tamen potior, vicio deterior conditio deferatur. Quintus Cleobulus pronuntiauit, populum maxime factrum officium, si ciues reprehensionem magis metuant quam l: gem. Sextus Pittacus: ubi magistratum gerere non licet malis, licet bonis. Conuersus deinde Chilo: ea inquit, optima est respublica, in qua maxime leges, minime oratores audiuntur. Kursum ultimum omnium Periander de dictis horum ita censuit, videri sibi omnibus his pronuntiationis eam commendati popularem reip. formam, quæ similius sit optimatus in ciuitate gubernationi. Hæc quoq; disputatione finita, postulauit ego, vt domus quomodo regenda sit nobis illi explicaret: quod regni & ciuitatis gubernatio paucis obueniret, qui quis autem nostrum larem domesticū familiamq; habet. Hic ridens Aesopus: Non ita, inquit, reshabet:

si quidem in quibusuis illis Anacharsidem numeras. qui non modo non habet domum, sed & iactat se hoc nomine, quod domo carens, curru vatur, quomodo Solem aiunt curru circumuehi, aliasque aliam cceli obite regionem. Respondit Anacharsis: Itaque ergo aut solus deorum liber, aut omnium liberrimus ille est, omnibusque imperat, nulli paret, sed regnat ac habenas tenet. Verum Solis currus quam pulcritudine excellens, magnitudineque mirabilis sit, te fecellit. alioqui non eras cum cum nostro ioci gratia comparatus. Videbis autem mihi, Aesope, pro domo habere lutea & figlina ista claustra, perinde ac si testam, non ipsum animal cochlearum nomine afficeres. itaque non iniuria risum tibi mouit Solon, qui cum domum Croesi sumtuose ornatam vidisset, non statim pronuntiavit dominum eius beatum ac feliciter habitare: quod bona in ipso domino sita potius, quam quae circa ipsum erant, spectare cuperet. Atque apparet te tuus oblitum vulpis, quae cum in certamen de varietate ornatus cum panthera venisset, ea quae intus sibi essent ornamenta disceptatorem inspicere iubebat: his enim se magis varie, quam panthera esset, ornatam. Tu vero fabrorum & lapicidarum opera circumspicis, eaque pro domo habes: non ea quae intus quisque sua habet, liberos, coniugium, amicos, familiam: cum quibus probe compositis si quis vel in fouea formicaria, vel in nido aliquo degit, rerumque communitate vivitur, dominum is boriam & beatam incolit. Haec ego cum Aesopo responsa volo, tum pro mea stipe Diocli collata: reliqui pro se suam quisque sententiam pronuncianto. Tum Solon: Ea, inquit, mihi optima vindetur domus, ubi res est neque iniuste parta, neque in ea vel conseruanda, diffidentia, vel insumenda, penitentiae est locus. Bias: In qua dominus sua sponte talera se gerit, qualem foris propter leges. Thales: in qua plurimum ocii domino conceditur. Cleobulus: in qua plures sunt qui diligent, quam qui metuant dominum. Pittacus: ubi neque requiruntur superuacanea, neque desiderantur necessaria. Chilon: maxime oportet domum ubi quae sub rege est similem esse. adiecitque. Lycurgum cuidam qui populare imperium Spartarum instituere ipsum iuberet, respondisse, Prius tu hoc domi tuus facito. Hoc quoque sermone exacto, Eumenis cum Melissa exiuit. Cum autem Periander Chiloni bene magnum calicem praebibisset, ac Chilo Banti: Ardalus ad surgens Aesopo ait: Tu vero non huc ad nos poculum transmittes, cum videas istos calicem tanquam Bathyclis poculum inter se circummittere, nemini alteri impertire? Et Aesopus: ne hoc quidem, inquit, publicum esse videtur poculum, ita iamdiu soli adstat Soloni. Tum Mnesiphilum compellans Pittacus: Cur, ait, Solon non bibit, sed versus suos testimonio suo impugnat hosce,

*Nunc Veneris mihi grata, & lati munera Bacchi,
Musarumque: viris dant ea latitiam.*

Subiecit autem Anacharsis: quia tuam illam duram
timet legem , qua si quis per ebrietatem delinquit,
duplam eius, quæ sobrio infligeretur , pœnam con-
stituisti. Tu vero , inquit Pittacus: ita contumelio-
se in legem meam peccasti, ut & superiore anno , &
nunc ebrius, præmium poposceris atque coronam.

λεπτὸν φορέμα νόμοι σὸν ὡς γέγραφας, εἴναι τὸ στίχην μετρίων αὔρθη, διπλασιαὶ ἵπται τροπῶν την̄ Σημίαν καὶ Πιττακίας, Σὺ δέ γε (εἰπεν) οὐτας ἔχειτε περιστάσεις τὸν νόμον, καὶ τε πέριστ γὰρ καὶ νομί μετυποτεῖς, ἀθλεν αἰτεῖν καὶ τεφρασον.

A καὶ Αὐτάχαροι σύριθμεῖς. Σύτῳ γράφοις οὐκέστι. Διλατήση
σεμνώτεραι τῷ σόικος εἰς) χεῖσθαι ἀμάξη, κατὰ δὲ τὸν ἄ-
λιον σὺ ἄρματοι λέγοις πειπολῆν, ἀλλοτε ἀλισθίτινε-
μόλιμνον τῷ οὐρανοῦ χώραν. καὶ οἱ Αὐτάχαροι, Διάτοδτοι
(εἶπεν) οὐ μόνος, οὐ μάλιστα Τύλταν ἐλθεῖσες εἴτι, καὶ αὐ-
τόνομος, καὶ κρατεῖ πολύτων, κρατεῖται δὲ τοῦ Κοσθείου.
Διλατασιλθεῖ καὶ οὐκοχεύει. πλέω σέ γε λέληπε τὸ αρ-
ματός, ως τοῦ φυνὲς καλλικράτη μεγέθει θαυμάσιον εἴτιον
οὐ γράπτι παίζων ὅπερι γέλωπι παρέβαλες σκεῖνα τοῖς οὐκέ-
τεροις. οἶκον δέ μοι δοκεῖς ὡς Αἴσωπε, Ταῦτα πήλινα καὶ ξύ-
λινα καὶ κεράμεια τερασμάτα νομίζειν, ὡς τοῦ εἰ καχία
ἡρῷο τὸ κέλυφος, Διλατήσθαν. εἰκότες δέων σοι γέλω-
πα παρέρχεν οἱ Σόλων, ὅτι τῷ Κροίσου τὸν οἰκίαν κεκορυμέ-
νον πολυτελές θεασάμενος, οὐκ δύθις ἀπεφύνατο τὸν κε-
κτηρόν ον δίδαγμόν τοις οἰκεῖν καὶ μακαρίως, ἀτεδητὴ τῷ σε
αὐτῷ μᾶλλον ἀγαθάδην τῷ παρ' αὐτῷ Βουλέμνος γένεται
θεάτης. οὐ δέ εἴκεις Κοσθέ τῆς ἔωτος μητρού διενιάλωπε-
κος. σκείτι μὴ γράψεις ἀγάνα ποικιλίας κατασῶσα περὶ
τῶν πάρδαλιν, ηὔξου τὰ στότοις αὐτῆς κατέματε τὸν σικα-
τήν· ποικιλώπερα γένεσθεν Φαιδατη. οὐ δέ τὰ τεκτόνευ
C καὶ λιθοξόων ἔργα πεινοῦσις, οἶκον ἡγουμένος οὐ τὰ στότοις
κατέστη καὶ οἰκεῖα, καὶ παῖδες, καὶ γάμους, καὶ φίλεις, καὶ τε-
ρεπτοντες, οἷς κανὸς μυρμικάπις ἡ νεοτία νοῶ γειτονεῖ
σωφρονοῦσι κρίνονται τῷ ισταρχούτων χρηστῶν, οἶκον οἰκεῖ
καὶ μακαρίειν. Εγὼ μὴ δέων (ἔφη) Ταῦτα τούτα περὶ Αἴσω-
που ἀποκρίνομεν, καὶ περὶ Διοκλέων συμβάλλομεν. τῷ δέ
ἄλλων ἔκαστος ἀποφανεῖται δίκαιός εἴτι τῶν ἔωτος γνώ-
μων. οὕτως οἱ Σόλων ἀεισον αὐτῷ δοκεῖ οἶκον, οὗπου τὸ
χείματα μήτε κτενέρωσις ἀδικία, μήτε φυλάκησιν ἀπί-
στια, μήτε δαπνημάσι μετδόμοια περιέστην. οὐδὲ Βίας, οὐ
D Σιωπός εἴτιν οὐ δεασότης δι' αὐτὸν, οἷος ἔξω Δῆμος τὸν νόμον.
οὐδὲ Θάλης, οὐδὲ πλείστην ἀγάθην τῷ δεασότη δολιών εὔξεστη.
οὐδὲ Κλεόβελος, εἰ πλείστας ἔχει τῷ φοβουμένων αὐτὸν τοὺς
φίλωντες οὐ δεασότης. οὐ δέ Πιτακής εἶπεν ως αἰεισος οἴ-
κος εἴτιν οὐ τῷ πειναστῶν καὶ τῷ αναγκάσιον μηδένος σ-
δεόμενος. οὐδὲ Χίλων ἔφη, Δεῖ μάλιστα βασιλεύομένη
πόλις περιστοκένει τὸν οἶκον. εἴτα περιστέπειν ὅτι Λυκεύρ-
ης περὶ τὸν κελεύοντα δημοκρατίαν σὺ τῇ πόλει κατα-
στηναι. Πρετός (ἔφη) πάντοιν σὺ τῇ οἰκίᾳ σου δημοκρατίαν.
E εἶπεν δέ καὶ οὐτε ἔχειν λέγεις τέλος, οὐ μὴ Εὔμηνις οὐκέτι
μή τῆς Μελίαστης. τῷ δέ Πειραιάδρου τῷ Χίλων περ-
πόντος θύμεγέθη κύλικα, παῖδες Βίαντι τῷ Χίλωνος, Αἴρδα-
λος ἐπιδημασάς καὶ περισταγερβύσας τὸν Αἴσωπον, Σὺ δέ οὐδὲ
αὖ (ἔφη) Δῆμαρπεμψαμε δεμερτὸ ποτέλεον περὶ οἵματος, οραῖ
Σύτους οὐδὲ τὸ Βαδυκλέους κύλικα δημερπολέμοις διλή-
λοις, πέρας μη μεταδίδοντας; οὐδὲ Αἴσωπος, διλατήσθι τοῦτο
ἔφη δι ποτέλεον δημοπικόν εἰς). Σόλων γένεσθεν πειπολαμένη
κείται μόνω. τὸν δέ Μηνόφιλον περισταγερβύσας οἱ Πιτακής
πρώτης πι οὐ πίνειδο Σόλων, διλατήσθαμέτυρτῷ ποιη-
ματιν στοιβαῖς γέραφε,

F Εργαδὲ κατεσθιοῖς νῦν μοι φίλασκε Διονύσου,
Καὶ μεσέων, ἀ τίποτον αὐτούς σὺ φεροῦμεν. Καὶ φέδα-
σας δὲ Αὐγάροις, Σέγῳ, ὡς Πιταχέ, καὶ τὸν σὸν σκῆψιν τὸ χα-
ρέυων αἱρέσθη, διπλασίας ἵνα ταῦτα τοι τὰς ξυμίας ταῦτα Πιτ-
άστε περιστήνεις καὶ νοοῦ μεταθετεῖς, ἀθλεν αἰτεῖν καὶ φέρεσθον.

Τί γένεται μελλον (έφη Αὐγύδροις) ταῦ πλεῖστα πάντα ταῦ
κειμένων ἀθλῶν, ταῦ ποτοῦ μεθυσαῖς ἀπαγγεῖν τὸ νικητήν,
ἢ διδάχατε με υἱοῖς τὸ τέλος ὃν τὸ πολὺ πιὸν ἀκερτον ἢ
τὸ μεθυσαῖς. τὸ δὲ Γιαταχομελάσσαντος, οἱ Αἴσωπος λέγου
εἶπε Κιόντον, Λύκος ἴδων ποιημένας εἰδίοντας σὺ σκοτίης αρόσα-
τον, ἐγένετο σολθών, Ή λίκος αὐτῷ ύπηρος εἶχε τὸ τόπον
έποιγνον Χίλων, Ορθοῖς (έφη) Αἴσωπος ἡμίσιος από, μικρον
οὐ πιθεῖν ὑπεισομένοις ὑφῆις ἡμέραν εἰπεργεῖται Μην-
σιφίλου λέγουν ὑφηρηκέας, Μηνσιφίλος γένηται τὸν Σόλωνος
Σόλωνος ἀπόκρισιν, καὶ λέγουν οἱ Μηνσιφίλος εἶπεν, εἰδὼς ὅτι
Σόλωνος δοκεῖ πάσις τέχνης καὶ δινάμεως αἰδερπίνης τε καὶ
τελεστήρου εἰς τὸ γνόμονον μᾶλλον, διὰ γένεται, καὶ τὸ τέλος,
ηταῖς τὸ τέλος ὑφαντης γένεται (οἵμη) χλευόδα ποιη-
σαμάλλον ἔργον αὐτοῦ καὶ ιμάτιον, καὶ κανόνων Διάφεσιν καὶ
διέγερσιν αὐτούθων χαλκίδες τε κέλλουν σιδήρου καὶ σόμφου
πελέκεως, μᾶλλον δὲ τὸ ἔνεκα τούτου ψυλόμενον αὐταγκύων
οἷον αἰδράκων σκληρόπορων, καὶ λεπτής τοῦ σολοκείου. ἐπί^C
δὲ μᾶλλον σχετικῶν μέμψαιτο διὸ ημᾶς ἔργον αὐτὸς μὴ
ναῦν μηδέοικας ἀποφάνοντας, διλλὰ τρυπῆσιν ξύλου, καὶ
φυρίσσου πηλὸν αὐτὸς μοσακή πομπάπασιν, εἰ νορίζονται
αὐτῷ ἔργον εἰς κατάσχειν καὶ αὐλέας, διλλὰ μὴ τὸ παθόδην
ταῦται, καὶ παρηγόρην τὸ πάθη τῷ Διονύσῳ ψυλομένων μέλεσι καὶ
δρυμοῖς. οὐκοῦν δέ της θεοῦ τὸν Αἴδερπίνης ἔργον δέ της οὐνοτά
καὶ μίσι, δέ της Διονύσου, μέτρη οἶνος, διλλὰ εἰ μπούσοι
διλλά τον φιλοφερούσιν, καὶ πότον, καὶ μιλίαν τινά, καὶ
οικήπια τοῖς διλλάδοις. Ταῦτα γένεται θεῖα καλή Σό-
λων, καὶ ταῦτα φυσικά πάντα καὶ διώκειν μάλιστα πρεσβύ-
της ψυλόμενος. ἐστὶ δὲ της θεοῦ τοῖς γυναικαῖς αἰδρανόμο-
φερούσιν καὶ φιλίας δημιουργὸς οἱ Αἴδερπίτη, τοῖς οὐνα-
σιν υφῆις ἀμάσιοις οὐνημηγύνουσα καὶ ουσιτήκουσα τὰς θυ-
γάστρας τοῖς διπλοῖς καὶ μὴ πόρου συστήσεσι, μηδὲ αὐτὸν γωρί-
μοις, οἱ Διόνυσος οὐστροὶ σὺν ποτὶ τῷ σίνῳ μαλεσανταῖτη
καὶ αὐτούς τοῖς διπλοῖς παραστατικοῖς εἰσιν, εὐχέρεσι τούτῳ καὶ πατέροις τοῖς διπλοῖς
φιλίας ενδιδωσιν. ὅτου δὲ τοῖς τοις συνέλθωσιν αὐτὸς οἶνος Πε-
τελάδρος ημᾶς τοῦ σκεκληκεν, γένεται ἔργον δέ την (οἵμη) κύλι-
κες, διδέ οινοχότες, διλλά αὖ μοσακή, καθαρότερον τοῦ φρύγιον,
καὶ μέσω περιθέμνην τὸν λέγον, ἥ πλεῖστον ηδονής ἀμάτη πα-
θεῖσα καὶ ποιηθεῖσα εἴνεται, εὐχέρεσι τούτῳ καὶ πατέροις τοῖς διπλοῖς
θυγατροῖς τοῖς φιλοφερούσιν, εἰδούσα παπλάτα τοῦ οινοχόου αὐτέ-
μα κεισθανταῖς κατεπειρεσιν. ὅπερά πηγήρευσεν Ησίοδος σὺ-
ντονταί μᾶλλον διπλαίσιοι διπλαίσιοι.

Εἰσάρχοτε τοῖς αλλοι γενερηκομένοτες Αὐγύδροις

Διαφέντην πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖστα δέπτας αἰεὶ Εἰπηκεν. ἐπει-
ταὶ τοῖς περιπόσισι αὐταῖς (έφη) πινθανόμενοι λέγειν τοῖς πα-
λαιοῖς, εὐδεινον (ώς Ομηρος έφη) καὶ μετρητὸν ἐκάστου πίνον-
τος, εἰτα, εἴσαρχοι Αἴδει, μεσίδας μεταδιδόντος αὖ πλη-
σίον. εἰ πόντος δὲ ταῦτα τοῦ Μηνσιφίλου, Χεροίας οἱ ποιη-
τὴς (αἴδερπίδης της αὐτῆς καὶ διπλακτοὶ περιπλανάρω-
νεστι, Χίλωνος δεσμένοις) Άρχε δῶν (έφη) καὶ τοῖς θεοῖς
οἱ Ζάδει, οὐστροὶ τοῖς αἰειδέσιν οἱ Αὐγύδροις, μετρητὸν ἐ-
χεῖσθαι, οὐπις περιπόσιν διπλακτοῖς εἰσιντοι παραποταῖς;
καὶ οἱ Κλεόδημος, Σὺ δέ ω Χεροία (εἰπεν) εἰτινάμεσ-
σιαν τῷ Διὶ Πελειάδες θύεις καμίζοστι, (ώς οὐμεῖς λέ-
γετε) ταῖς Πλευραῖς τοῦ πεπέμψαντος χαλεπῶς καὶ μόλις,
οὐτούμενοι καὶ τὸ νέκταρον αὐτοῖς διεπόσειν εἰς) καὶ σπάσιον,

A Quid ni, ait Anacharsis, proposito ei qui plus bibis-
set præmio, primus inebriatus præmium victoriæ
poscerem? aut vos me docete quis alius sit multum
bibendi merum finis, quād inebriari? Cum risis-
set ad hæc Pittacus, Aësopus narravit fabu-
lam. Lupus cum videret pastores in tabernaculo o-
uem comedere, propius accedens, Quantus, in-
quit, tumultus exortus esset, si hoc ego fecisse?
Tum Chilo: Reste, ait, Aësopus sese vltus est, cui
paulo ante cum os obthurauerimus, nunc videt à
nobis Mnesiphilo præripi facultatem respondendi,
interrogato cur Solon non biberet. Ibi Mnesiphilus
hanc rationem attulit. Scio, inquit, Solonis haec
esse sententiam, vniuersiis artis seu facultatis
tam diuinę quād humanę opus esse id potius quod
ab ea efficitur, quād quo id confit: & finem, quam
quād ad finem pertinent. Nimirū enim textor suum
opus magis dixerit lænam aut tunicam, quād ra-
diorum dispositionem, & insubulorum excitatio-
nem. ac faber ferruminationem potius, aut securis
aciem solidam, quād aliquid eorum quād eius gra-
tia necessario sunt, ut carbonū succensio, & appa-
ratus ramenti lapidum. sed & architectus multo ma-
gis nos reprehendat, si opus eius affirmemus esse
non nauim aut domum, sed ligna terebrare, & lu-
tum miscere. Musæ autem omnino indignentur, si
putemus ipsarum opus esse citharam & fistulam,
non morum institutionem, & affectum animi mo-
derationem, quād consequuntur qui cantilenis &
concentibus vtuntur. Ergo Veneris etiam opus non
est concubitus & corporum mixtio, neque vinum
& ebrietas Bacchi. sed qui his conciliatur amor, &
desiderium, ac mutua consuetudo & familiaritas.
Hæc diuina opera Solon vocat, eaque se ait diligere
& consecrari maxime in senectute. Est autem amo-
ris virorum ac mulierum mutui effectrix Venus, ob-
voluptatem corporibus simul commiscens ac col-
liquefaciens animos. Multi porro non admodum
inter se noti aut familiares à Baccho vini veluti ignis
opera cuiusdam ingenii emollitis atque humecta-
tis principium aliquod contemplationis inter se
amicitiæque nanciscuntur. Cæterum vbi tales con-
ueniunt viri, quales vos Periander conuocauit, ni-
hil(puto) est quod calix aut poculum agat: sed ipsæ
Musæ proposito in medium sermone, tanquam so-
brietatis cratera, cui plurimum voluptatis, ioci se-
riæque rei item permultum adest, eo excitant, ri-
gantque & diffundunt amicitiam: plerunq; sinen-
tes cyathum super cratera quiescere, quod Hesio-
dus prohibuit fieri apud eos qui bibere potius quād
differere norunt.

Nanque ubi se vino criniti forsitan Achiu

Largius inuitant, plenus scyphus est tibi semper.

Alioquin teneo, apud antiquos moris fuisse ut pro-
pinarent inuicem, certaque, ut apud Homerum est,
mensura biberent per ordinem, quomodo Ajax
partes carnis ei qui iuxta adsidet obtulit. Hæc cū
dixisset Mnesiphilus, Chersias poeta (iam enim cri-
mine eum Periander absoluerat, inque gratiam
Chilone deprecante receperat) Nonne, inquit, Diis
Iupiter, sicut heroibus Agamemnon, potum fun-
dit dimensum, ut apud eum conuiuentes inuicem
propinarent? Et Cleodemus, Si ait, palumbes quād-
am, sicut vos narratis, Ioui ambrosiam adferunt,
volatu difficulter ægreque superatis saxis concur-
rentibus, quas Planctas Homerus vocat: non cen-
ses etiam nectar ipsum paratu difficile ac rarū esse,

vt parce depromptum cuique deorum tribuatur? Fortasse ita est, respondit Chersias. Sed vellem de re familiaris disputationem repeti, vt quod ei deest ab aliquo vestrum explicetur. puto enim omissum esse, quis modus rei faciundae sit sufficiens. Adhac Cleobulus: Atqui, inquit, lex mensuram sapientibus præscripsit. ineptis fabulam narrabo, quam mater mea fratri obiecit. Aiebat enim Lunam à matre petuisse, vt sibi tuniculam congruentem texeret: ac matrem respondisse, Quî possim verò, cum te iam plenam, mox in cornua attenuatā, rursum dimidio orbe videam? Sic etiam, mi Chersia, homini fatuo & vito se nulla mensura opū est. necessitates enim eius subinde cupiditatibus & fortuitis casibus mutantur; suntque similes Æsopi cani, quem is ait hymene se contrahentem ob frigus ac convoluentem cogitare de domo sibi paranda: aestate autem cum porrectus dormiat, magnum sibi videri, & putare neque necessarium & magni laboris opus esse tantam exstruere domum. Nonne enim vides Chersia, eos qui modo humiles, plane in arctum se cogunt, vi potè præcise ac Laconice victuri, paulò post nisi omnes priuatorum regumq; res possideant, existimare se ob inopiam perituros? Postquam Chersias tacuit, excipiens sermonem Cleodemus: Veruntamen, inquit, videmus vos quoque, qui sapientes estis, inæqualibus mensuris, si quis comparationem instituat, distributa bona possidere. Tum Cleobulus: Nimirum, ait, mi homo, lex velut textor cuique congruam decentemque & mediocrem portionem attribuit. nam tu quoque ratione legis instar in alendis corporibus, victus ratione præscribenda, adhibendisque medicamentis vtens, non æqualia omnibus, sed conuenientia singulis tribuis. Subiecit Ardalus hæc. numnam ergo etiam sodalem nostrum, Solonis hospitem Epimenidem lex aliqua reliquis abstinere cibis iubet, ac tantum exiguum partem arcentis famem materiæ, Alimum Græci vocant, quam ipse sibi componit voluptatem, sumere ore, itaque impransum incoenatumque perdurare? Hæc oratio cum omnes conviuas attentos tacitosque reddidisset, Thales iocans, probe facere Epimenidem dixit, qui molendo coquendoque cibos molestias sibi ipsi facere nollet: quod Pittaco vsuveniret. se enim cum in Lesbū venisset, audiuisse hospitam sic cantare ad pistrinum: Mole pistrinum, mole: nam & Pittacus molit, rex magna Mitylenæ. Solon autem: miror (inquit) Ardale, legem de victus Epimenidis ratione non legisse te in Hesiodi scriptam versibus, is enim est, qui primus Epimenidi semina huius alimenti præbuit, dum cum docuit quærere,

Quanta sit utilitas in maluis asphodelis.

Existimas verò, inquit Periander, tale aliquid Hesiode in mente venisse, ac non potius eum, vt est adsiduus parsimonie laudator, ad cibos vilissimos nos, qui ppe dulcissimi qui sint, voluisse adhortari? vtilis enim est maluæ elus, & suavis hastula regia. Ista vero famem ac sitim arcentia, medicamenta potius esse audio quām cibos, recipientia mel & caseum barbaricum, & multa minime vulgarium seminum. quomodo ergo non, quod est apud Hesiodum, in fumo poneretur clavus, &

Mulorumq; opera, atq; boum iam cuncta perirent, si tanto opus foret apparatu? Miror autem tuum,

Erga Boam dñi ἀπόλετον, καὶ ήμίοναν ταλαιργάν,

A ὥστε φείδεαθεική παρέχειν ἐκάστω τελευτικήν: Καὶ ί-
σως, (εἰπεν ὁ Χερσίας) ἀλλ' εἴ τε πάλιν οἰκενομίας λόγος γί-
γνε οὐς αὐτὸν φεύγειν ἡμῖν ὅποι πόλεις πόλεμον; ὅποι εί-
πεται, οἵματι, κτήσεσθαι λαζανή μέσην αἰτάρκειας καὶ ικ-
νῆς εστιλίνης. καὶ ὁ Κλεόβουλος, Αλλὰ τοῖς μὲν Σφοῖς (έφη)
ὅ μέσην ὁ νόμος δέδωκε, τοὺς δὲ τὰς φάγλας ἔρει λόγον
τῆς ερμῆς μῆδος, ὃν τοὺς ταῦτας τὸν αδελφὸν εἶπεν. ἐφη γάρ τοι σε-
λιών δεῖσθαι τῆς εαυτῆς μῆδος ὅπως αὐτῇ χιτώνιον ὑ-
φανόν σύμμετεν. τοὺς δὲ εἶπεν, καὶ πῶς σύμμετεν ὑφίνω, δ
ινὸν μὲν γάρ ἔρει σε πλωσέλινον, αὐτὶς δὲ μηλοειδῆ, ποτὲ δὲ
αἱμαφίκυρτον. οὔτω δὴ ἡ φίλε Χερσία καὶ τοὺς αἱδερπον
αἰόποντας καὶ Φαῦλον Γούδεν βέτι μετενούσιας. διῆστε γάρ ἀλ-
λος δέτι ταῖς γείας, Διά τοι τηνίτημιας καὶ ταῖς τύχας, ὡς
ἄφοι οἱ Αἰσωποι κώνων, οὐ οὔτεσι Φασιν ἐν τῷ χαμῶνι συγρε-
φόρμον, καὶ συστειρώμον τοῦτο θέριζεν, οικίδιν ποιεῖν οὐχε-
νοισθαί. θέρεις δὲ πάλιν ἐκ τεταρτούν κατεύδοντα, Φαύ-
λοις μέγαν ἔστιν, καὶ μήτε μᾶτακέν τοι τηγείσθαί, μήτε
μικρὸν ἔργειν οἰκίαν τείσθεισθαι θεατάντων. ἢ γάρ οὐχ
όρεσ (εἶπεν) ὁ Χερσίας, καὶ τὰς μικροὺς τοῦ μητρὸς μικρούς
κερμῆς συγέλοντας ἔστος εἰς ἐργούλως καὶ Λακωνικῶς
βιωστρόντας. γαῖα δέ, εἰ μή τὰ ποιήτων ἔχοσιν ιδιωτικά ἄμα-
καὶ βασιλέων, τοῦτο οὐδείας διπλεῖαθανομίζονται; οὐδὲν
οἱ Χερσίας ἀπεισώπησεν, τοσολοθεών ὁ Κλεόδημος, ἀλλά τοι
τὰς Σφοῖς (εἶπεν) οὐ μαῖς ὄραμέν τοι μήσοις μέσης τοῖς κτήσεις
νεγεμηδίας τοφές διλέπειν ἔχονται. καὶ ὁ Κλεόβουλος, Ο
γάρ τοι νόμος (εἶπεν) ὁ βέλτιστος αἰδραῖν, οὐδὲν φάντασεντείχισθαι
ὅπερον οὐδὲν καὶ τοῦτον καὶ σφρόντον διποδίδωται. καὶ
οὐ, κατάφερτον νόμον, τοῦ λόγῳ τέφων καὶ διάτημα καὶ
Φαρμακεύων τοις καρμινάταις, οὐκ ἴσσοντας τοφές τοῦ
τοπονύμειος ἀπασιν. τοσολοθεών δέ οἱ Αρδαλος, Αρρέων
(έφη) καὶ τὸ ἐπαγγενήτορι, Σόλωνος δέ ξένον, Επιμηδίην,
νόμος οὐς ἀπέχεισθαι τοῦ διῆστον οικίων κελάθει, τοῦ δέ αλίμου
διωάμεως, οὐδὲν διόντες αὐτοὺς συντίθοι, μικρούεις διόμε-
λεμβαίοντα διημερέειν διάτετονται ἀδειπνον; θειστον-
τος δέ τοῦ λόγου δισυμπόσιον, οὐδὲν Θεότης θεοποιώτατον, οὐδὲ
Φεγγεῖν ἐφ τὸ Επιμηδίην, οὐτὶ μή βούλεται τοφέαγμα-
τα ἔχειν διῆστον τὰ στία, καὶ πέπτων ἔστιν, κατάφερτος Πιτ-
ταχές. Εγὼ γάρ (εἶπε) τῆς ξένης ἴκενον ἀδύοντας τοφές
τοῦ μύλου, στολέσας θυλόλινος, διέτι μύλος, δέξι. καὶ
γάρ Πιτταχές διέτι μεγάλεις Μιτιληΐας βασιλεύων.
Εόδι Σόλων ἐφ τοιμάζειν τὸ Αρδαλενεῖτον νόμον οὐκ ανέ-
γκει τῆς διάτητος τοῦ αἰδροῦ στοιχεῖται τῷ οὐρανῷ γε-
γενεριδίον. στολέσας γάρ δέ τοι τοφέτος Επιμηδίην σφέμα-
τα τὸ Φῆτις τοῦ θεού τοῦ θεού, καὶ ζητεῖν οὐδέποτε,
—οσσον στοματάχητε καὶ ασφοδέλωμέν στοιχεῖται.

Οἴει γάρ (ὁ Περιειδρος εἶπε) τὸ Ησιόδον στονοτάγματον,
οὐκ ἐπαγέτειν οὐτα φειδοῦσαί εἰ, καὶ τοφές τὰ λιπότατα
τοῦ οὐρανοῦ οὐδεῖσα τοδικαλεῖν ημᾶς; ἀγαθὴ μὲν γάρ
μελάχη Βραχίνη, γλυκὺς δέ οἰστεσκες. τὰ δέ δύμα-
τα καὶ ἀδιάτα φαρμακα μᾶλλον η στία πιστάνομεν
F καὶ μέλι καὶ τοφέν θαβαρασκεύεις θεοδατα, καὶ σφέ-
ματα πάριπολα τοῦ θεού τοῖς. πῶς διην στον τοῦ Η-
σιόδου διπλάτον γάρ καπνού κείμενον,
εἰ τοσαύτης δεῖσθαι τοῦ θεού τοῦ θεού
ο

ω Σόλων, εἰ Δηλίοις ἐναγχος ποιοσάρμος ή μέγιστης ταρ-
μὸν, ωχ ισόρησε παρ' αὐτοῖς εἰς διεργή κομιζόμενα τὸ τεφτης
ταρμήματα Θεφῆς, ωδείματα μετάλων δύτελαν καὶ
απέφυσιν, μαλάχιαν καὶ αἴθαλον· ων εἰκός έστι καὶ Ησί-
δον τερεφενήν ήμιν τὸ λιπότητα καὶ αφέλειδον. Οὐ τοῦτο, έφη,
μόνα ὁ Αὐτάρχης, δύναται τερεφενήν καὶ τοῖς μάλιστα τῷ
τερεφθίνον ἐκτερεγνέπαγκτα. ωδός Κλεόδημος, οὐρθαίς (έφη)
λέγεται. ιατεκής γέρος Ησίδος, ωδός δηλός έστιν, σύναμελαίς
οὐδὲ απείρως τοσίδιατης, καὶ κεράσεως οἴνου, ωδετης οὐδα-
τος, ωλαζού, καὶ γυμνάκιον οὐδελεγένθησος, καὶ ουσιοσίας καγερού,
καὶ βρεφαίν καθίστασθαι. Ησίδοντος μὲν εμοὶ δοκεῖ μηγότερον
Αἰσωπος αὐτὸν ἀποφάγειν μαρτυτεῖν τὸ πιληνίδην. Τούτῳ γάρ
τερχείν τοντούς τετάτης καὶ ποικίλης καὶ πολυγλώσσου Θεφᾶς
οὐ τεφτης τὸ ἄποδα λέγεται τὸ ιερεγκος παρέργηκεν. ἐγὼ δὲ αὐ-
τὸς οὐδέως ἀκρύστημι Σόλωνος· εἰκός γέροντον πεπύθαμαι, πο-
λιών γέροντον Αὐτάρχην. Επιληνίδην ουγενόμενον, ωδόν πα-
θῶν τὸ Θεφίζομενος έστι τειστης ήλιθος σίαπτος. καὶ οὐ Σόλων
έφη, Τι γάρ τοπούκεινον ἐρωτήμενος δηλούτος ηδονής. Τοῦτο μεγί-
στου ταργαθαίνει κατίσιου δεύτερου έστι δεῖξαί Θεφῆς Βερ-
γυράτης· ηδονής εἰ διέγειρον δύο δοκεῖ, δύο μέδειας έστι θεφῆς δεῖξαί.
Οὐδαίμονος, ωδός Κλεόδημος, εμοὶ γε, εἶπεν, εἰ δεῖ διεφαγόμενον
εἰπεῖν, καὶ μάλιστα τοῦτον τοπούκειμόν τοτεπέρης, αἰαφερδος αγ-
εγιδόμόν Θεφῆς φιλίων θεαίνων βωμὸν οὔσαν καὶ ξενίων. ωδός οὐ Θά-
λατος λέγεται, τὸ γῆς διναιρετέοντος σύγχυσιν τὸ οὖλον εὔξενον κέρομον,
τὸ τοις οίκους οὐδελυσίος έστι ουσιαναιρετης τὸ αὐτὴν περιέστιον χον,
εἴσια, κατηπρε, τασσοδοχαι, ξενισμοι, φιλάνθρωποι ταχαί
τοφτα κεινωνήματα τοτεσ διλλόδει, μᾶλλον ησύρπασο
βίος, εἰτε ηλαγωγής έστιν διερέπουν τοῦτον τούτου πλειστας
διέξοδον, ων ήτης Θεφῆς γεείακαι τοῦτον τούτου πλειστας
τοῦτον τοῦτον μὲν οὖν, ωταπρε, καὶ τοιαργίας αὐτης οὐδελυ-
σιν αὐτης, άπολείπει γενού ήμιν αύμορφον καὶ ακεφα-
ρέν, υλης ακέρπου καὶ ρέμης πλημμελαίς φερεμίνων τὸ
τεργιας αἰαπλεων· ουσιαπόλλιον γε τέχνας πάσας καὶ ερ-
γασίας ων εξαρχόσεται, καὶ παρέχει βάσιν πάσας γε υλης καὶ δι-
μηδέν είσι. Τούτης σχηματίσασθαι ποδῶν ψηλοτίνης, καταλύσανται καὶ ί-
μαχήσαιν, ήλιος γε μητράν, επιγένετο ελεφάτω σεληνής κάλειν αὐγῆς
μίνον καὶ αλέας διερέπων έχόντων, οὐδείων οὐδείς Διος, καὶ
τοπογεσία Δίμυτει, καὶ φυσαλίμα Γοστιδάνι πού βω-
μός έστι; ποδές θυσία, πάσις οὐ γερεπόδητης οὐ Διόνυσος, εἰ δενού-
μενα μηδενός ων δίδωσι; Ή δὲ θυσιάν, η ποείσομεν, θυσίας οὐ
απαρξόμενα; ποιηταγέρος Τούτης τῷ μεγίστων αἰαπέπων καὶ
σύνχυσιν έχει τοφτατων. ήδονης οὐ πάσαις μὲν ποτέ-
καθαι καὶ ποτέτως αἰαπέπων έστι, πάσαις οὐ φέρεται, καὶ
ποτέτως αἰαπέπτων. τούτη μὲν οὖν ψυχής έτερας θυσία ήδο-
νης γενοθαί κρείποσιν ταρχέτω, ταῦτα οὐ σώματι πλεῖστην
ηδονης της άπο τῷ βέφεδητη μηχανοτερον οὐκ έστι δύρεν.
οὐδερ οὐδενα λέλιπει αἰαπέπτων· οὐ γέρος οὐ μέσων θερμονοι
κεινωνοσιν διλλόδεις δείπνων καὶ τεφτης· αἴφεδησιν καὶ
νύκτα, καὶ πολὺ τοφθόμονται σκότος, ηγεύμενοι Τούτης
τοφθίνων, αἰαγαντον εἰς καὶ θηραδες, ωδός μητρινων
τοφθίνων. τασσοδεων οὖν έγω τῷ Κλεόδημος ηλα-
πόντος, Εκείνος οὐ λέγεται (εἶπον) οὐ ποτε τον οὐπνον αύτα τῷ
Θεφῇ ουσιεκδημόρην; οὐπνον οὐ μη οὔτος, οὐδὲ οὐερές έστιν,
atque illius abstinentiam. Vbi finem dicendi fecit Cleodemus, ego succedens in partes eius, Hoc verò, in-
quam, præteris, quod somnus simul cum nutrimento proscriptitur, & somno sublatu, somnia nulla sunt,

A Solon, hospitem, si nuper cum Delijs magnam lu-
strationem ficeret, non obseruauit ab ipsis in tem-
plum inferri monimenta atque exempla primi ali-
menti, cum alijs sponte sua nascentibus, malvam &
albucum: quorum probabile est Hesiodum quoq;
nobis utilitatem ac simplicitate commendare. Non
hoc modo, inquit Anacharsis, sed & ut ad sanitatem
inter præcipua conducens viraq; planta laudatur.
Recte dicas, ait Cleodemus. Apparet enim Hesiōdū
medicu fuisse, qui tam accurate & perite devi-
ctus ratione, vini temperie, aquæ bonitate, lauacris,
mulieribus, coitus tempore, & infantium lessione
B differuerit. Mibi autem videtur Aesopus rectius se-
se Hesiōdi discipulum professurus, quam Epime-
nides. ille enim pulchræ sunt & varia ac multarum
linguarum vsu ornatæ sapientiae initium sumpsit
ex accipitris ad lusciniam sermone. Cuperem au-
tem Solonem audire. probabile enim est hunc cum
Athenis Epimenide multū temporis vsus sit fami-
iliariter, nosse qua de causa quove instituto is talem
amplexus sit vietus rationem. Quid attinebat, re-
spondit Solon, ex eo causam querere? cum in pro-
ptu sit, proximum à summo & maximo bono esse
hoc, quam minimū requiriēre nutrimentum: siqui-
dem recte creditum est summum bonū esse, nullo
prorsus alimento indigere. Hoc vero mihi nequa-
quam videtur, inquit Cleodemus, siquidē licet di-
cere quod sentio: maxime mensa apposita, quaæ ali-
mento sublatu tollit, cum sit dijs amicitiae hospi-
tijque patronis consecrata. Sicut autem Thales ait
igne dempto totius vniuersi extitutam confusio-
nem: sic mensa abolita necesse videtur esse omnes
familiaæ partes deletum iri. simul enim tollitur ignis
Vestalis, focus, socer, crateres, cōuiua, hospitia, quaæ
prima sunt & humanissima hominum inter se com-
mercia. atque adō tota vitæ ratio peribit, siquidem
a negotijs aliquod est hominibus ad oblectationes
D diverticulum, quibus vietus apparatio & usurpatio
plurimum præbet materiæ. Iam & in agriculturam
hoc mali redundabit. qua cessante tellus nobis re-
linquetur informis, atque inculta, ob vacationem
operū repleta sterilis materiæ, & fluviorū eluvione
invndata. vnaq; peribunt artes omnes atque opifi-
cia quibus illa præstet, fundamentumque & mate-
riæ suppeditat, ac quaæ illa remota nihil sunt. Quin
& honor dijs nullius porro erit: qui Soli exiguus,
Lunæ etiam minor habebitur, vbi ad homines ab ijs
præter lucem & teponem nihil redditum sit. Ioui
autem pluvio, & Cereri arationis auspici, & Neptu-
no stitpibus prospero, vbi ara erit, vbi sacrificium?
Aut quomodo gratiarum dator Bacchus erit, si ni-
hil eorū quaæ largitur ipse requiremus? Quid sacri-
ficabimus, quid libabimus, quas offeremus primi-
tias? Omnia hæc cum summarū subversione rerum
coniuncta sunt. Evidē brutum est omnes & vsque-
quaq; conseptati voluptates: fugere autem omnes,
idque omnino, voluptates, stupidi est. Esto enim
suis quasdam peculiares & præstantiores animi
esse, quibus is fruatur, voluptates: certè nulla est
corpori alia, qua innocentius frui possit, quam ab
alimento voluptas. quod omnibus est compertum
hominibus. Mensa enim in medio proposita, com-
F municant cœnis. rei venereæ tenebras prætexunt
densas. quia huius voluptatis communicationem
belluinam impudentemque iudicant perinde,
atque illius abstinentiam. Vbi finem dicendi fecit Cleodemus, ego succedens in partes eius, Hoc verò, in-
quam, præteris, quod somnus simul cum nutrimento proscriptitur, & somno sublatu, somnia nulla sunt,

ac vetustissima nobis diuinandi ratio aboletur. *Ad* *A*
hæc vita informis erit nostra, ac quodammodo cor-
pus animo frustra fuerit circundatum. plurimæ e-
nim eius, & præcipuæ partes ita sunt factæ, vt instru-
menta sint nutritionis: lingua videlicet, dentes, sto-
machus, iecur: quorum nihil vel frustra, vel ad alios
comparatum est vsus. Itaque alimento qui non o-
pus habet, ne corpore quidem is indiget. quod est
nihil aliud, quam ipsum se ipso opus non habere:
nemo enim nostrum sine corpore est. Atque hæc
quidem, inquam, ego veluti symbolum ad patro-
cinandum ventri dare volui: si Solon, aut alius ha-
bet aliquis quod obijcat criminis, paratus sum au-
dire. Maxime verò, inquit Solon. nisi si volumus vi-
deri iudicio quam Ægyptij minus valere. ij. n. mor-
tuū dissecto ventre Soli ostendūt, deinde intestinis
in profluentem abiectis, reliquum cädauer ut iam
purgatum procurant. Reuera enim corporis nostri
contaminatio sunt ista, atq; orcus veluti apud infe-
ros exitiosis quibusdā fluminibus & ventis simul at-
que igni confusis, cädaueribusq; oppletus. Viuum
quippe nullum viuo nutritur alimento: sed nos ne-
cantes ea, quæ animata sunt atq; nascuntur, & vita
non carere eo liquet quod aluntur & augescunt, in-
iuste agimus. Enimvero esu carniū abstineremus, quod
factitasse Orpheum illū priscum accepimus, calu-
mnia magis arguta est, quā vera depulsio criminis
iniuriarum à luxu profectarū. Vnicā est ratio vitan-
disceleris, & purum se præstandi, si quis se ipso con-
tentus, nihilq; extra se positū desiderans viuat. Quē
vero Deus ita comparauit, ut citra aliorū damnum
suam salutem tutari non possit, huic ille naturā in-
iustitiae principium destinauit. Nonne igitur, mi-
Diocles, æquum erat cū iniustitia simul exscindere
ventrem & stomachum & iecur: quæ membra nul-
lius bonæ rei sensum appetitumve ingenerant: co-
quorū autem instrumentis similia sunt, cultris putā,
lebetibus: tum molitorijs, caminis, & puteorum fos-
sioni, paniq; coquendo inseruientibus. Nimirum
enim possis animaduertere in multis hominibus a-
nimam in corpore esse tanquam in pistriño abditā,
eius tantum necessitatum causa hac illac circum-
cursitantem. Quemadmodum profecto nos quoq;
paulo ante inuicem non vidimus neq; audiuimus,
sed quivis nostrum pronus necessitati nutritionis
inseruebat. nunc mensis remo:is liberati, ut vides,
fertisque redimiti inter nos differimus, mutuaque
fruimur consuetudine, & ocio, soluti necessitate ex-
petendi alimenti. Quod si is status, in quo sumus in
præsentia, per omnem nostram duraret vitam, non-
ne in perpetuo degeremus ocio, neq; paupertatem
metuentes, & diuitiatum ignati? Studium enim re-
rum supervacanciarū statim comitatur necessario-
rum appetitionem. Iam quod alimentum debere
esse putat Cleodemus, ut mensæ sint, & crateres,
possitque Cereri & Proserpinæ sacrificari: alius eo-
dem iure dixerit bella debere esse & pugnas, ut
muros, naualia, armamentariaque habeamus, &
centum hostibus occisis Hecatomphonia immo-
lemus, quam ferunt apud Messenios legem va-
lere. alius etiam sanitatem indigne ferat. scilicet ini-
que fuerit comparatum, si nemine ægrotante le-
cti mollis nullus sit vsus, nullus culcitræ, neque
Æsculapio sacrificemus, neque dijs auerrunca-
toribus, & medicina cum instrumentis medica-
mentisque suis ingloria & abiecta negligetur. quid
enim hæc ab illo differunt? certe enim cibus

Α ἀλλ οὐχεταὶ διπρεπούτεσσιν ἡμῖν μάκτεων· εἴται δὲ μογοει-
δῆς ὁ βίος, καὶ οὕτων θνὰ μάτιν δύναμα πεικείσεται τῇ
ψυχῇ. Τὰ πλεῖστα γέρατες καὶ κυελώτατα τὸ μεράνθητον οὐ Ερ-
φίνος ὄργανα παρεσκήνασται, γλαῦπα, καὶ ὁδόντες, καὶ σόμαχος,
καὶ παράπλευρον γέρατον θέτεντες, σοδὲ περὶ διῆνα σωτερι-
γμένον χρείαν. ὥστε οὐ μὴ δεόμενος Βεφῆς, σοδὲ σώματος δεῖ-
πα. τύχειον δὲ αὐτῷ αὐτῷ μὴ δεῖται. Καὶ σώματος γέρατον μένει-
σος. ήμεῖς μὴν (εἰ Φίλων) ταῦτα τῇ γαστρὶ συμβολεῖσθε
φέρειν· εἰ δὲ Σόλων ἡλικίος οὐ κατηγορεῖ, ἀκυροῦθα.
Πρότινον μὲν ὅπως (έφη οὐ Σόλων) μὴν τὸ Αἰγαίον αἰκριτώτε-
ντες Φαναρίου, οἱ τὸν νεκρὸν αἰατέμυνοτες ἐδειξαν Σοῦλιον, εἴτε
αὐτοὶ μὲν εἰς τὸ ποταμὸν κατέβαλον· τοῦδε διῆνος σώματος ἡδη
καθαρὴ γεγονότος θητιμέλενον). Θεραπόντα τύχοντα δύναμα
τὸ Αρκάτην μὲν, καὶ Σάρτουρος, ὡς εὐάδου, διφανῶν τοις μα-
τανα, καὶ πνεύματος ὁμοία καὶ πνεύμονας συμπεφυμένους καὶ νε-
κραν πεσίπλεως. Σανδάστον δὲ θέτεται Ζάρτος, ἀλλὰ
θανατοῦντες Τάρματα καὶ τὰ Φυόρματα δὲ τέφεας καὶ αὐτε-
θαμα μετέχοντα τὸ ζῆν ἐπολιώτες αἰδικεῖντες. Ξόλλον γέρ-
ετος οὐ πέφυκε δύμεταντον εἰς διό, καὶ πᾶσαν φείρεται
φθοράν, ὅπως αὐτὸν τελεσθεντος Βεφῆς γένοιτο. δέ τοι αἴπερ γεθε-
C Σερκάν ἐδωδης, (ώστε Ορφέα τὸ παλαιὸν ισορροπτο) σόφι-
σμα μᾶλλον τὸ Φυγὴ τῷ ποτε τὸν Βυφίνον ἀδικημάτων θέτει.
Φυγὴ δὲ μία καὶ καθαρὸς εἰς δικαιοσύνην τελφοὶ αὐτοὶ περ-
κτικαὶ απερεδεῖ γένεσαν. φέρεται δὲ μᾶλλον πακάσεως ἐτέρου τὸν
αὐτὸν σωτηρίαν αἰμήδημον ὁ θεός πεποίκη, ούτω τὸν Φύσιν
δέχεται αἰδικίας περιεστέθηκεν. ἀρ' οὖν οὐκ αἴξιον, ὡς φίλε,
οπιστεπειν αἰδικία κατιέπει καὶ σόμαχον καὶ ἄπαρ, ἀκα-
λεμμάτην θέτεντος αἰδικοντος θητούς θέτεντος οὐρέζοντος, σκέψει δὲ
μαγδεικοῖς οἷα κυπίδες καὶ λέβητες, Τάρματα μιλωδρικοῖς
καὶ καρμίνοις καὶ φρεωρύχοις καὶ μακτητοῖς ἔσικεν. αἴτε-
ρας δέ τοι πολλῶν ίδοι τὸ διό, οὐστερός τούτων, ταῦτα σώμα-
τα τὸν Ψυχὴν ἐγκεκλυμμάτου, δεῖ τοὺς τὰς τῆς Ψυχῆς
χρείαν πυκνοῦσαν. οὐστερός αἱμέλεια καὶ ήμεις δρπὶ μὴν οὐθὲ
εαραλμόν διλλότερος οὔτε πηκύνομόν, διλλέκαστος ἐγκεκυφῶς
ἐδύλμει τῇ τούτῃ τὸν Βεφῆς χρείαν, τούτῳ δὲ τοῦτο τεθεθοῶν
τὸ τερπεζάν, ἐλεύθερον γεγονότες (ώστε τοις) ἐπεφυμαρμόν
τοις λόγοις Διατείσορμόν, καὶ διλλότερος σπέσορεν, καὶ
δολοὺς ἀγοράν, εἰς δύμην δεισιδαῖ τοῦ Βεφῆς ἐλπιλυθότες. ἀρ'
οὖν διὸ τῷ οὐτοῦ οὐδεὶς οὐδεὶς εἶσι, αἴπαντος Διατείσορμόν
τοις πούτα τὸ Βίον, οὐκ αὖ δολοὺς ἔχοντο διλλότεροις, οὐα-
E Ε μηδὲ δεδότες πενίαν, μηδὲ εἰδότες πλούτον. οὐ γέρτῳ πε-
νιατῶν ξῆλος θύεις ἀκριτεῖ, καὶ σωμοικίζεται τῇ χρείᾳ
τῷ παταγκάτω. διλλούσαι δεῖται Βεφῆς εἰς Κλεοδημόσ, οπας
τερπεζάν καὶ κερτῆρες ὁσιον, ἀ Δίμυτει καὶ Κόρη θυετεῖ
ἔπι. ἔτερος δέ οὐς αἴξιούτω μάχας εἰς τοὺς πόλεμον, οὐα καὶ
πίχη καὶ νεοσοίκεις καὶ ὄπλοθικας ἔχωμόν, καὶ θύωμόν
ἐκατομφόνια, καθάδηρος Φασινόμον εἰς Μεασηνίσι. διλλούσ
περ τὸν θύλακον οἵμην χαλεπάνειν. δεινὸν γέρατον οὐδε-
νός ποσοῦντος οὐ στρωμῆντος ἐπι μαλακῆς ὄφελος, οὐ κλί-
νης. οὐκ Ασπληπιώθυσσορμόν, οὐκ ἐποπταίσις· ιατεκή
F δέ τοι οὐρανόν καὶ φαρμάκων διποκείστηκε Βεσσύτων α-
κλεῖς καὶ διπόθετος. οὐ οὐ Τάρτα σκείνων Διαφέρει;
καὶ γέρατον Βεφῆς λιμόν Φαρμάκων περσάζεται, καὶ πε-
πλένει οὐσίοις λέγενται πούτες οι βεφόρμοι σίαγτοι,
vt remedium famis sumitur : & curare seipso dicuntur,

εχόντων διάθυσι καὶ κερδεῖσθαι μένον, διὰ τὸν αὐτὸν τοῦτο τὸ φύσιον περιέχοντες. ἐπεὶ λύπαστε πλείονας δέτει πότε τὸ Θεόν
τῆνδεν γνωμήν ασκεῖσθαι μηδέποτε· μᾶλλον γένεται μόνον τούτον τὸ πότεν εἶχε βεβαχθώστας σάματι, καὶ γεόνοντο πολιων. Ήττος
αὐτοῖς διόποτεν αὐτῆς αἰσχολία καὶ διεγέρει, οὐδὲ λέγειν οὐσαν
αἴρεσθαι γεδυμηρούντας εμπίπτει πλοιον; οἵμαγεν εἰς θεατά
βλέψαντας Οὐρανον διποδεῖξε κεχεχαῖται τοις θεοῖς τοῦ μη
ἀποθνήσκειν, διὰ μή βέρεσθαι.

Οὐ γάρ αἰτοῦσθαι, οὐ πίνουσθαι, οὐ θοπαῖσθαι.

Τοιῷκα διάμορφος εἰσι, καὶ αἴσθατο παλέοντες.

ώστη μόνον τὸ Σείρηνα καὶ τὸ δέπτηνον τὸ Θεόν εφόδην
ούσαν. Καὶ Ζεύτης γάρ αἰνόσοι, συντρεφόμενα τοῖς σώμασι, διὰ
τοῦ λεπτοῦ σύνδεσμον κακονέχοντας τὸ πλήρωσιν πολάκις γέγονε.
Σέν δέ τινεργον τὸ ποεῖσθαι Θεόν, καὶ σωματικῶν, δικαπτηδιάδο-
σμα, καὶ διεφορῆσαν πάλιν εἰς διάφορα τοῖς σώμασιν.
Διὰ τὸν αὐτὸν εἰδέχεται εἰς Δαναΐδες θύντας θύντας θύντας.
Οὐ τραχεῖσιν απαλλαγεῖσαν τὸ ταῖς τοῖς πηγαῖς γέγονε.
Ταῖς εἰς διάρκειαν τὸν γῆς αἷμα καὶ θαλάσσης θεατά,
οὐ τραχεῖσιν, απεισεῖται τὸν παλαιόν τὸν τοῖς αὖτε κακοῖς τέρ-
γοντες θύντας, οὐδὲ σῶν οἱ δουλεύσαντες, οὐδὲ εἰλικρινεῖσθαι
αὐτάλατοις δεσμοταῖς εἰσαγόντοις τοῦ πρετοντες, Ζεύτης
τορεῖσιν αὐτοῖς καὶ δια αὐτοῖς οὔτες οὐ πυχνὴν μηδὲ βέρει
διάφορα πολοῖς πόνοις γέγοντας, εἰσὶ απαλλαγεῖσαν τὸ λα-
βεῖσαν τὸν, διπούσθεν εἰλικρινεῖσθαι μηδενίτεν. Πρέψει, καὶ θύν-
τος εἰς αὐτῶν οράσαντες τὸ δύνηθαν, τούτον τοῦτον τοῦτον
απάγοντος. Ταῦτα δὲ τὸν πρετόντα τοῦ Θεοῦ, οὐ Νίκαιρχος, Ζεύτης
εἰς τὸν Σόλωνος λέγοντος, εἰσηλθετος Γεργίας οὐ περιάδρου
αδύφος· (εἰπούχης γάρ εἰς Ταίναρον απεισαλμόνος εἰπον
χειριαν, ταῦτα Πεισειδάνην θύσιαν καὶ θεούσιαν απάγων) απα-
στρέψαν διηρόθεντον, καὶ τὸ Πεισειδάνηρον τορεῖσαγαγο-
μένου καὶ φιλήσαντος, καθίσας πάρα αὐτὸν έπει τῆς κλίνης,
απήγειλεν αὐτῷ δὴ τοὺς μόνον σκέπαινον. οὐ δὲ προστο, πολλά
πάροντας τὸ λέγον ομοίος εἰναι. Ταῦτα γέρασαν θύντας,
οὐδὲ γεράκτων εφαγέτο, πολάκις γέπισθαι, εἰτα θαυμά-
ζων τέλος γέγερσας τορεῖσας, Βούλομενοι (έφη) τοὺς
τορεῖσας Φεύσαντο τορεῖσας τολμόν· οὐκαντος οὐκέποιται οὐκέποιται οὐκέποιται
αλεώποτε εἰπόντος, οὐδὲ ταῦτα μηδὲ εἰκάπαλεγχον, ταῦτα μηδέ-
ποτε ποτε. Ταῦτα δὲ οὐνόμια, Αλλὰ καὶ τοῦτο (έφη)
Θύγειος διάρκειαν, οὐδὲ τοῖς εὐθροίσκοις τοῖς τοῦ πατέρος
απίτην, τοῖς δὲ φίλοισι καὶ ταῦτα πιστεύειν, εὐθροίσκοι, (έφη)
τοὺς ποτερεῖσι καὶ αἰσθότοις, φίλοις δὲ, τοὺς γενεῖσι
καὶ φερνίσοις, αὐτοῖς καὶ λευκοῖς. Οὐκέποιται (έφη) λεκτέοντος εἰς αὐ-
ποντας οὐ Γοργία, μᾶλλον γέπισθαι έπει τὸν νέον, ζεύτης δι-
γενεῖσος τορεῖσας τολμόν οὐ ποτέ λέγον μηδὲ κομίζων.
έφη ζεύτης Γοργίας, οὐτε τῆς θύσιας εφέμερες τοῖς σωτελε-
δίσοντος αὐτοῦ, καὶ τῇ τελευτᾷ πονουχίδος οὔσον, καὶ
χρεῖας θύσιας παρατίθεσται αἰγαλέων, οὐδὲ σελίνων κα-
τελεγκτενοῖς τοῦ θαλασσαν. Καὶ οὗτος γέπισθαι τοῖς
νησιώνας καὶ γαλήνων, πόρρωθεν ἀφεωρεῖτο φέικη κα-
κοδοσια τορεῖσας τοῦ αἰγαλέων, αφεγγίνα καὶ λόφον αἰγαλέων τοῦ
ροδίων τοῦτον πολιων, οὐτε πολέας έπει τὸ πότον οὐ τορεῖσας
έμελλε καταδραμεῖν θυμάσαντας τοῦτον γέπισθαι, οὐδὲ
τορεῖσας τολμόν οὐταντος, δελφῖνος οὐ φίλον, οὐ μη
αἰγαλέων πέριξ κυκλούστες, οὐδὲ οὐφηγένειον τὸ αἰγαλέων τορεῖσας

A qui victus ratione utuntur certa: quod nō voluptatem aut iucunditatē aliquā consecutetur, sed naturae necessitati obsequantur. Etenim molestias quām voluptates plures enumerare licet à cibo ortas, immo autem voluptati in corpore & locus exiguis, & temporis parū est: cibi apparandi occupatio & difficultas q̄ātis nos impletat turpitudinibus & doloribus quid attinet dicere? Evidē Homerum arbitror eō respexisse, cum Deos immortales esse eo argumento demōstraret, quod alimento nullo vterentur.

Nam neg. edunt Cereris, neq; Bacchi munera potant,
Hinc immortales, & caſi sanguine habentur.

B innuit enim nō viuendi modo, sed & moriendi via-
ticū esse nutrimentū. Hinc enim morbi corporibus adh̄erescūt, quib; repletio sepius quam inedia causā pr̄bet: ac plerūq; maioris est laboris ingestū cōsumere & dissipare alimentū, q̄ cōparare. Sed perinde ac si Danaides quererent anxiè qualē acturę vitā fo-
rēt, & quid rei gesturæ, si dolij sui tractatione libera-
rētur: ita nos percūctamur, si continget nobis finē facere tā varia terra mariq; cōquirendi & congerēdi in carnem nostā inexplibile, quidnam essemus acturi. quia ob imperitiā rerū pulclarū vitā necessi-
tatibus inservientē amamus. Quēadmodum igitur qui seruerunt, libertatē cōsecuti profese ac propter se ipsos ea faciūt, quæ olim dominorū obeuentes ministeria fecerāt. sic anima nūc quidē multis occupata est laborib; in alēdo corpore: sed eo ministerio v-
bi fuerit exonerata, seipsā nimirū libertate potitam alet, viuetq; in seſe & in veritatē intuēs, nemine aliō abripiēte aut abducēte. Hēc, Nicarche, de alimento fuerūt disputata. Nondū finē dicēdi fecerat Solō, cū intrō venit Gorgias Periādri frater, à Tēnato rever-
sus, quō missus fuerat vt oraculis quibusdā ita mo-
nētib; rē sacrā faceret, ac pompā duceret. Eū à nobis salutatū, Periāder amplexus atq; osculatus, iuxta se collocauit. Ibi fratri Gorgias seorsim quedā renun-
ciavit, ita audienti, vt satis appareret variè ea narra-
tione affici eū, modo dolentis, mox indignatis, s̄pē diffidētis, mox admirantis speciē pr̄bentē. Tandē ridens nos ita affatur: Cupio, inquit, iā nunc vobis narrare quid nunci acceperim: sed vix audeo, qui meminerim Thaletē aliquādō dixisse, efferenda ea esse quæ sunt probabilia, reticēda incredibilia. Sub hēc Bias: Atqui, ait, Thaletis hoc quoq; sapiēter di-
ctū est, hostib; etiā vbi credibilia narrāt fidē derogā-
dā, amicis etiā quē fidē exceedūt credēda esse, inimi-
cos aut ego cēleo malos & fatuos, amicos ab eo dici bonos & prudētes. Proinde, inquit Periāder, coram

E vniuersis Gorgia, rem expone, aut potius ad nouos istos dithyrbos illis, quæ affers, recitādis deduc. Tū Gorgias huiusmodi narrationem habuit. Cū sacrificiū tūb; diebus exactis cōfecissimus, ultimaq; solē-
niter vniuersi noctē insomnē ad littus cū chorea &
ioco duceremus, Luna mare illustrāte, nulloq; spi-
rāte vēto, sed malacia ac trāquillitate obtinēte, emi-
nus horror quidā maris cōspectus est versus pmon-
torium vergens, incitatione aquē spumā strepitum-
que edente magnum, vt vniuersi non sine admira-
tione ad locum quō appellebat adcurserimus. Pri-
usq; verò possemus coniūcere quid esset quod ad-
vehebatur (celeritate enim impediēbamur) delphi-
nes conspecti sunt, alij confertim in orbem circum-
natantes, alij ad littus quā leuissimum erat pr̄aeun-
tes, alij subsequentes a tergo & agmen claudentes,

F λαύτας, άργοι διάζοπιδει, οὐδὲ τοιεποτε,

in medio autem super mare extabat moles quædam
vehentis corporis, ignota nobis & indiscreta : do-
nec delphini coeuntes & ad littus vna applicantes
in terrâ exposuerût hominem viuentem ac mouen-
tem sese. inde ipsi rursum ad promontorium reuersi,
maiore quam ante saltatione luserunt, præ volunta-
te (vt apparebat) quadam exsultim lasciuientes. Ibi
vero pleriq; de nostris consternati à mari profuge-
runt: ego & mecum pauci sumus ausi accedere. In-
venimus ergo & agnouimus Arionem citharœdū,
qui & nomen suum edebat ipse, & amictu innote-
sceret: gerebat enim vestem qua in certaminibus
musicis solebat vti. Hunc nos in tabernaculum de-
tulimus. neque quicquam illi erat mali, nisi quod à
celeritate & impetu vegetationis defatigatus nonpi-
hil languebat. Audiuimus autem ex eo narrationem
omnibus incredibilem, præterquam nobis, qui fi-
nem & exitū rei spectauimus. Aiebat enim se, cum
iam pridem ex Italia discedere in animum induxis-
set, literis Periandri vt id maturaret permotum, Co-
rinthiam nauim onerariam forte tum oblatam
cōscendisse. cumque vento veherentur satis com-
modo, animadvertisse se, nautas ipsi necem machi-
nari, idque se deinde etiam ex rectore nauis cognos-
uisse, clanculum monente statuisse nautas consili-
um suum noctu exequi. Tum se omni destitutum
auxilio, & in extremis hærentem difficultibus,
diuino quodam animi instinctu impulsu vt cor-
pus exornaret, ac vestem qua in certaminibus ob-
eundis fuisse vsus profunebri sumeret, & sub fine
vitæ caneret, neq; hac in parte oloribus palmā con-
cederet. Sic ergo ornatū se dixisse nautis, venisse si-
bi in mentem vt Pythiā cantilenam pro sua na-
uisq; & comitum salute cantaret: adstitisseq; in pup-
pi ad fores, in vocatione que marinorum numinum
quadam præmissa, inde ad fides cecinisse Pythiam
odam. Nondum plane medium cantilinę cum ab-
soluisset, occubuisse Solem, cōspectamq; fuisse Pe-
loponnesum. Nautis vero non iam vterius noctem
præstolantibus, sed ad cædem se conuertentibus,
cum nudari gladios, & gubernatorem caput velare
iam videret, sese quām potuisset lōgissime à naui in
altum proiecisse. Verum priusquam totum corpus
subsideret, delphinis subeuntibus elatum se fuisse,
plenum initio anxietatis & ignorationis atque per-
turbationis. cum autem leniter veheretur, multosq;
circa se congregari delphinos cerneret placide, o-
nerique pernices veluti necessario & publico sub-
ire, simulque nauis procul à tergo relicta velocita-
tem vegetationis argueret: tum verò aiebat sibi ne-
que mortis tantum metum, neque viræ cupiditi-
atem tantam ad animum accidisse, quantum si-
bi studium incessisset, vt seruatus & dijs charus
videretur, & firmam de ijs opinionem concipe-
ret. Simulque se cum cælum intueretur stellis
frequentissimis nitens, lunamque fulgidam &
puram exorientem, stante mari tranquillo vndi-
quaque, & sine fluctibus cursum veluti semitam
scissam præbente: cogitasse se cum animo suo,
non vnum duntaxat iustitiae esse oculum, sed his
omnibus circum circa Deum obseruare quæ ter-
ra marique agantur. His cogitationibus corpo-
ris partes grauitas iam & lassas fuisse recrea-
tas. Tandem cum ad promontorium appulisse-
sent delphini, quod sublime erat ac præruptum,
optime eius asperitatem eos cauisse ac circum-
flexisse, pone adnatantes: donec in terra ipsum, ve-

A σὺ μέτωπον αὐτοῖς τῆς θαλάσσης ὅκεις αὐτοφύς καὶ
ἀσπρός, ὁ γευριδόνιος σώματος μέχρις οὗ συνάγεται εἰς αὐτό^ν
καὶ συνεποκείλεται, ἐξεθηκόντες δὲ τὰ χιλιάδες εἰς αὐτό^ν
ἔμποιοι καὶ κινουόμενοι· αὗτοί τοι πάλιν ταῦτα τὸν θεφπόν
διαφερόμενοι μᾶλλον τοποτερον ἐξέλεντο, παίζοντες οὐφ
ἡδονῆς θυντος ὡς ἔοικε καὶ σκητήθησαν. Ήμὲν δέ (Γοργίας
εἴτη) πολλοί μὲν οὐδὲ ταχέως θέντες ἐφυγον ἀπό τῆς θαλάσσης,
οὐδίγει δέ μετ' ἐμοὶ θαρροσαντες ταχεστέρην ἔγκωει-
σαν Αἰγαία τὴν κιθαρώδον, αὐτὸν θιάσομα φεγγούμενον αὐ-
τούς, καὶ τῇ σολῇ καταφατῆ ψυόμενον τὸ γέροντα γάνιον ἐπέ-
B χρειεν αὐτοχόριμος κέσμον, φιθαρωδῶν ἐχρίσατο. καμί-
σαντες δὲν δέπι σκηνῆς αὐτὸν, οὐδὲν εἰχεν ακέν, ἀλλὰ οὐδὲ ταχέ-
ως καὶ ροΐζον ἐφεύγει τῆς φορῆς ὀκλελυμένος καὶ κεκ-
μηκὼς, ἕκενταλμὸν λέγον ἀπίστον ἄπαν, πλινθῆμέν τοι
θασαμένων δέ τέλος. ἐλεγε γέροντος Αἰγαίων ὡς πάλαι μὲν ἐ-
γνωκὼς ὅκει τῆς Γαταλίας ἀπάρειν, Περιθωμόρου δέ γέραν-
τος αὐτῷ ταχευμότερος ψυόμενος, οὐκαέδος Κοεντίας πα-
ρεφαίσις θύμος δέπι ταῖς αἰαχθείσι· μετειώτερος μὲν τοι
γέρωμένων, αὖθιστος τούτος ναύτας δέπι θεούλιον ταῖς αἰελεῖν αὐ-
τον, εἶτα καὶ ταῦτα τὸ κιθερύπου πύθοιτο λαχθρα μηνύσαν-
C τος, ὡς τὴν γένη τοῦ δρόμου αὐτοῖς εἴναι δεδομένον. ἔρημος δὲν
ἄνθρωπος οὐδὲ πορεία, ορμῆ θυντος τοῦ δαμανούσα, δέ μὲν
Σαμια κερτοποιη, καὶ λαβέντι αἰταφίον αὐτῷ τὸ σταγάνιον
ἐπέχειν κέσμον, ξέσπαστο καὶ τῷ Βίᾳ τελεθεῖται, καὶ μὴ γε-
νέσθαι καὶ τῷ τελεθεῖται κύκλῳ αἰγνέσθε. εἰκόνα αστέρος δὲν,
καὶ ταχειπάντι τοι ταχευμίας αὐτὸν ἐχει τὸν νόμον διελθεῖν
τὸ Πυθηκόν τοῦ σωτηρίας αὐτοῖς καὶ τῆς νεώς καὶ τῷ ἐμ-
πλεόντων, κατασάς τοῦτο τὸ Βίχον τὸν αἰρύμην, καὶ θυ-
νατὸν πελεζήιον διάκλιτον ταχειακρούσταμένως, ἀλλοὶ τὸ
νόμον καὶ ὅσον οὐ περιμεσοῦτος αὐτῷ καταβάσιτο μηρόπηλος
D εἰς τὸν θάλασσαν, αἰναφάνοιτο δέ τοι Πεδοπόνησος. Οὐκέτι
δὲν τῷ ναυτῷ τὸν γένη τοῦ σειμόντων, δέ μὲν χωριά-
των δέπι τὸ φόνον, ιδὼν ξίφη γεγυμιωμένα, καὶ ταχειακαλυ-
τόμενον δέπι τὸ κιθερύπου, διαδραμψάντες δέ τοι θεούλιοις
αὐτὸν δέμναταις, καὶ θαλεχρόμενος ὡς αναβάσσον τὸ μέ-
ρος λειπούργημα καὶ ταχεῖται πᾶν, ηδὲ δέλκεται τοπολέφθει-
E Σα πορρῷ τὸ Τάχειον αἴθιστον παρεῖχε μήτε θεούλιον ἐφιδέος
ταῦτας θάνατον αὐτῷ. μήτε δέπιτυμίας τὸ ζεῦ, δέσσον φιλοπ-
μίας ἐγένεσθαι ταῦτα τὸν σωτηρίαν, ὡς θερφιλής αὐτῷ φα-
νεῖσθαι, καὶ λαβέσθαι τὸ ζεῦν δέξαντας Βέασαν. ἀμαρτία καθαροῦ τὸ
οὐρανὸν αἰτέρων ταχεῖται πλεων, καὶ τὸν σελήνην αἰτέρουσαν θε-
φερήν καὶ καθαρέν· ἐπάσπις δέ τοι τὸν θάλασσαν ἀκύμονος,
ἄστρος τούτου διαδρέπομέν τοι δρόμω, θεονομάτης ταῦτας
αὐτὸν, ὡς οὐκέτιν εἰς τὸν δίκην οφθαλμός, δέ μὲν τούτοις
δέπισκεπτεῖ κύκλῳ φόρεος τοῦ ταχειακρούσταμένων τοῖς γεννηταῖς τε καὶ
θάλασσαν. Τούτοις δέ τοι τοῖς λεγομοῖς ἐφιδέλπη καὶ μέρον αὐτοῖς
F καὶ βαριώδην δέπι τὸ Σάμακτος αἰναφέρεται, καὶ τέλος ἐπειδεῖ
τὸν ἄκρες αἰποτάσσοντας διποτόμους καὶ οὐκιλῆς, δέπι τοις φυλαξέ-
αμένοις καὶ κάμηλαντες (τὸ ζεῦν γέροντα γέρεντο) τὸν γεννηταῖς τοῖς
εἰς λιμένα σκάφος αἰσθαλέος κατέβοντες, παριάπασιν αἰθέατο
elut nauim in portum iutum, depositissent. ut plane senserit,

παῖς κυβερνήσει γεγένεναι τὸ κομιδῶν. Ταῦτα (οἱ Γοργίας ἐφη)
τὸ Αἴονος εἰπόντος, ἡρόμενοι αὐτὸν ὃ που τὸν ναῦν οἴει^τ καὶ σα-
χῆσθαι. οὕτω, πάθητας μὲν εἰς Κόσμον, πολὺ μέντοι καθητεῖσθαι.
αὐτὸν γένεσθαις ἀκτεόντα, πεντακεστίων τὸ μεῖον οἴεισθαι δρό-
μον σαδίων κομιδῶν, καὶ γαλίνην δύζις καταπλεῖν. οὐ μη
διὰ τὸν οὐρανὸν οἱ Γοργίας ἐφη πυρόνθινον τὸ τε ναυακόρας τείχομα
καὶ τὸ κυβερνήτου, καὶ τὸν νεώς τὸν θύρον, ἐκπέμψας πλοῖα καὶ
εραπιώτας ταῖς κατάρσεις τοῦ φυλαχτοῦ τούτου. Τοῦτο οὐρανὸν
μετ' αὐτῷ κομίζειν ἀποκεκρυμμένον, ὅπως μὴ προσαγαθόμενοι
τὸ σωτηρίας, οὐ περιφύγοντες τὸν τύχην τὸν φρά-
γμα. παρέντα γένεσθαις ἀμέτηνά μα διέρει, καὶ πινδάνεισθαι, τὸν νεώς κε-
κρατημένης ὑπὸ τὴν εραπιώτην, συνελθῆσαν τὸν εὔπορειαν καὶ
ναυαγόν. οὐδὲν διὰ Περιάνθρος ἀκέλευστον δύζις ἀξέμαστα τὸν
Γοργίαν, εἰς φυλακέων ἀποθέατο τὸν δύδραστὸν μηδεὶς ἀμέτην
ποέσθαι, μηδὲ φρεστεῖ τὸν Αἴονα σεσωτηρέον. οὕτω οἱ Αἴσωπος,
Αἷλος ὑμεῖς (ἐφη) χλαδίζετε τὸν ἔμοις κρεοῖσις καὶ καρκασσός,
εἰς δέσμοντος· δῆμφίνες τὸν θαύμα νεανιθόν); Αἷλόν λέγεται
(ἐφη) οἱ Αἴσωπος. Σύντοτε δέ λέγεται πιτευομένων καὶ γραφομένων
παρ' οἵτινι πλέον ἡχεῖα τοῦ θραγύγενε, καὶ ἀπὸ τοῦ Ινδοῦ καὶ
Αἴθαλας χρόνον· οὕτω Σόλων τὸν αἰσθανόν, Αἷλα τεῦται
μὲν ὁ Διόκλεις, ἐγκίνθεταιντας καὶ ταῦτα ἡμᾶς· μὲν θερπίνον τοῦ
καρφοῦ ἡμᾶς δὲ τὸν Ησίοδον πάθος ἀκίνθας γένεσθαις τὸν λέγων.
Οὐκ ἔγαγε (εἶπεν) διλλά μηνίας οἰνοπυθεόθαι. Μιλησίου γένος,
οὐδὲν εοικεν, διηδρός ὁ Ξενίας Σκοινώντος Ησίοδος καὶ μιάτης σὲ Λο-
χροῖς, τῇ τὸ ξένου θυγατρὶ κρύφα συγένοντάν τοι φωρε-
θέντος, ὑποψίδιν ἔχεν οὐς γνοὺς ἀτελεῖς τοῦ θραγήσεως καὶ σωτεπικρύψας
τὸ αἰδημα, μηδενὸς ὡν αἴτιος, ὄργης δέ τηρῷ τοῦ θραγοῦ
πεστεσσιν αἰδημα. ἀπέκτειναι γάρ τὸν οἰτην παγδίσκης
enam est artis
in vocat Paean. adελφοί τοι τὸ Λοκρικὸν Νέμειον τεθρύβοσαντες, καὶ μετ'
hoc est
etiam. Palmer.
αὐτὸν τὸν αἰχλαυθον τὸ Τρωίλος οὐδένομα. τὸν δέ Σαμάτων εἰς
τὸ θάλασσαν ὥστε τῶν, δὲ μὲν τὸ Τρωίλον εἰς τὸ Δάφνον
ποταμὸν ἔξω Φερεύμηνον, ἐπερχέται τοῦκαλύτη φερεύμηνος μι-
κρὸν ταῦτα τὸν θάλασσαν ἀπεγεύσθαι καὶ μέχρε τοῦ Τρωί-
λος ηγετεῖσθαι καλεῖται. τὸν δέ Ησίοδον τὸν νεκρὸν δύζις ἀπὸ
γῆς τὸν αἰσθανόντα δῆμφίνων αἰγέλην ποέσθαι τὸν Ρίον σκόμιζε,
καὶ τὸν Μολυκρίαν. ἐπύγδανε τὸ Λοκροῖς οὐ τὸν Ρίον κατε-
σάσσαντα θυσία καὶ πομπήνεις, οὐδὲν ἀγεντον ἐπὶ τοῦ πειραταῖς
ποέσθαι τὸ ποντίνον. οὐδὲ τὸ φέτη τοῦσαν περιστρέψας τὸν
αἰδημα. θαμάσαντες (οὐ εἰνός) ὅπερ τὸν αἰτίων κατέθραμον,
καὶ γνωρίσαντες ἐπὶ τοῦσαν περιστρέψατο τὸν νεκρὸν, ἀπορτα διέπερε
τὸ ζυτεῖν τὸν φόγον ἐποιοῦντο, οὐδὲ τοῦ δόξαν τὸν Ησίοδον καὶ
τὸν μὲν ταχέως ἐπερχεῖσθαι, δέσσοντες τοὺς φονεῖς αἰτίες τοῦ
κατεπόντος τὸν Ζεύτας, καὶ τὸν οἰκιάν κατέσκαψαν. ἐπάφη
τὸν Ησίοδον ποέσθαι Νέμειον, τὸν Κέφον οἱ πολοὶ τὸν Ησίο-
δον τὸν ἵππον, διλλάς ἀποκεκρυπταί ζητούμενος τοῦτον. Ορ-
χομένιον (οὐ φασι) Βουλευμάντα καὶ τηνόμονάν αἰελέσθαι τοῦ
λειτανα, καὶ θάλατα παρ' αἰτίος· εἰσθεῖσαν οὖτες ἔχεσσιν
οἰκεῖος καὶ φιλανθρώπος ποέσθαι τὸν ἀποθανόντας, ἐπι-
μάλλον εἰνός δέ τοις ζωσι βιητεῖν, καὶ μάλιστα κηληθέντας
αἰλούρις, οὐτοι μέλεσι. Συτίγχρονη πομπής ἰσμεν, οὐτι μοροκή
ταῦτα ταχύρρειαί μιώνται, καὶ τοῦ θανάτου τοῖς εἰλα-
νομένοις ποέσθαι φέλει καὶ αὐλέν σὲ θεῖα πορείας περπό-
μνα. ταχύρρειαί τοι μηδεσὶ παγδίσων, καὶ κηλύμβοις αἰμιλάται.

maxime viri hiemis aut cantu invitantur. Hoc enim iam omnibus nobis compertum est, musica animalia ista delectari, eamque assestari, & iuxta vehentes in tranquillo cum cantu ac tibia adnatare. Natatione etiam puerorum gaudent, certantque cum nantibus

A Dei procuratione sic vedi um sese fuisse. Hæc cum Arion exposuisset: ego, addebat Gorgias, percūcta-
tus sum, vbi putaret nauim istam appulsuram. respō-
dit, omnino ad Corinthum, sed multo post venturā.
nam se vesperi elapsum ē nauī existimare vectum
esse non minus 15 stadijs spacium: & statim malaciā
fuisse obortā. Dicebat præterea Gorgias se & nau-
cleri nomine, & gubernatoris, & insigni nauis co-
gnito, emisisse naues, & milites qui loca nauibus ap-
pellendis idonea obseruarent, dissimulato quod se-
cum ferret Arionem, ne santes fuga elabi re cognita
posset. omnino autem diuino casui fortunæ hanc
B rem respondere: simul enim & se hoc aduenisse, &
significatum sibi esse nauim in eorum quos emis-
serat militum potestatem vna cum negotiatoribus &
nautis venisse. Sub hæc Periander Gorgiam statim
surgere iussit, deprehensosque istos in carcerem
compingere, vbi nemo accedere, aut de seruato A-
rione eos certiores reddere posset. Tum Æsopus:
Vos vero, inquit, graculos meos & coruos differen-
tes subsannate porrò, cum delphini hoc modo iu-
venentur. Ego autem: aliud, inquam, Æsopæ est
quod dicimus. hæc enim oratio, cui nos fidem ad-
hibemus, amplius mille iam annos durauit, ab Inūs
C & Athamanis usque temporibus Solon verò hunc
excipiens sermonem: Hæc quidem, inquit, Dio-
cles, ad Deos proprius pertinent, suntque nobis su-
periora. humanum est, & ad nos attinet, quod He-
siodo evenit. puto enim te narrari audiuisse. Non
sanè, inquam. Atqui, ait, auditu digna res est. Mi-
lesius quidam, cum quo hospitij ac conuictus v-
sus Hesiодο intercedebat, apud Locros hospitis
filia pudicitiam clām imminuerat: re comperta
creditum est Hesiódum ab initio conscient flagi-
tij fuisse, in eoque occultando operam nauasse.
cum quidem hic insons, nulla sua culpa in iram
hominum per calumniam & sinistras incidisset
D suspiciones. Nihilominus eum puellæ fratres a-
pud Locrense Nemæum siue nemus ex insidijs
trucidauerunt, vnaque asseclam ipsius Troilum.
Cæterum cadaueribus in mare deuolutis, Troili
cadauer foras in Daphnum fluvium delatum, a-
pud scopulum aquis ambitum & non procul à
mati dissitum detentum fuit: qui scopulus etiam-
num Troilus dicitur. Hesiodi autem cadauer, vbi
primum à terra excidit, excipiens delphinorum
grex ad Rium & Molycriam deportauit. Forte-
tum Locri solennem conventum agebant apud
Rium, ac sacris operabantur publicis, quæ etiam-
E num splendide isto in loco peraguntur. Cum ve-
ro cadauer videretur adferri, mirati (vt par erat)
ad littus adcurrerunt. cumque cadauer recens
interfecti Hesiodi agnoscerent, gloria hominis
permoti nihil antiquius habuerunt quam cæ-
dis autores querere. ac citò ijs successit res, in-
ventosque percussores viuos in mare præcipita-
uerunt, & eorum domum diruerunt. Ipse Hesiodus
apud Nemæum sepultus est. & sepulchrum eius
plerique peregrini ignorant. occultatur enim pro-
pter Oichomenios, qui id querunt, & reliquias
Hesiodi, monitu oraculi cuiusdam, auferre, & a-
pud se humare cupiunt. Itaque si delphini ita sunt
F aduersus mortuos humani atque familiariter af-
fecti, multo probabilius est viuis eos opem ferre,
maxime vbi fistulis aut cantu invitantur. Hoc e-
ia ista delectari, eamque asseclari, & iuxta vehentes
iam puerorum gaudent, certantque cum nantibus

Itaq; lege nō scripta cautum iis est de securitate. nemmo enim eos pescatur aut lādit: nisi si quādo in retia ingressi pescationi nocent. tunc enim puerorum instar delinquentiū verberibus castigātur. Ac memini me de Lesbiis audire, puellam quandā ē mari à delphino fuisse seruatā. Vere, inquit Pittacus, hoc narratum tibi fuit: est enim res nota, & multorum memoria confirmatur. Lesbū condentibus oraculū mandauerat, vt cum nauigando ad stationem appulissent nomine Me sōgēum, quasi Mediterraneanum dicas, ibi tum Neptuno taurum, Amphitritę ac Nereidibus viuam virginem d̄mitterent in mare. Septē erant duces ac reges, octauus Echelaus princeps deducendæ coloniæ oraculo constitutus, isque etiamnum cœlebs. Cum reliqui septē sorte de innuptis liberis comparassent, ea s̄ rorū Smiñthei obtigit. hanc igitur vestibus & auro exornarū, erantq; cum loco appropinquassent conceptis votis in mare abiecturi. Erat inter eos qui vna nauigabāt adolescens quidam indolis neq; aquā male, cuius nomen Enalus perhibetur. is cum puellæ istius amore tenetur, & studio eius seruandæ ineffabili duceretur, sub ipsum temporis articulum impetu dato eam complexus, vna se in mare demisit. Ac statim quidem fama certitudinis expers, sed cui tamen multi de exercitu fidem adhiberēt, didita fuit, incolu es eos fuisse in terram delatos. Postea vero temporis aiunt ipsum in Lesbo fuisse visum Enalum, ac narrasse, à delphinis se ē mari in continentem citra periculum fuisse euctos. Possem alia his diuiniora, ac multorum animos quā percellentia quā demulcentia commemorare. sed difficile est omnibus fidem facere. Cūm enim fluctus ingens circa insulam attolleretur, hominesque ad mare accedere non auerent, solum ferunt Enalum accessisse, & secutam eum esse polypodium multitudinem ad templum vsque Neptuni, maximo lapidem gestante, quem Enalus dedicauerit. isque lapis à nobis ita dicitur. In vniuersum autem, vt verbo dicam, qui inter id quod fieri nefas est, & id quod inusitatum est distinguere possit, intelligatq; aliud esse à vero, aliud ab opinione hominū alienum, is ḥ Chilo tuum illud Ne quid nimis, seruans, modum in habenda derogandaque fide tenebit. Post hæc Anacharsis ita locutus est. Cūm recte senserit Thales in omnibus præcipuis mundi partibus ac maximis animā esse, admiratio ne dignum non est quod pulcherrima quæque diuino nutu efficiuntur. Corpus enim animæ, anima instrumentū est Dei. & sicut corpus à se multos habet, plurimos verò & optimos motus ab anima: sic rursum anima alia suopte instinctu agit, in aliis deo se se vtenti p̄ c̄ebet dirigendam atq; eius arbitrio mouendam, cum sit omnia instrumentorum pulcherrimum. Iniq; enim fuerit comparatum, si ignis instrumentum sit, & ventus, & aqua, & nubes, & pluuiæ, quibus multa Deus seruat & alit, multa perdit aq; abolet: animalibus eum ad nullum prorsus suū opus vti. cūm rationi magis consentaneum sit, animalia suspensa à vi diuina, ei subteruire, motusq; eius subsequi, quām S ythis arcus, Græcis lyras & tibias obtemperare. Deinceps Chersias poeta cum aliorū mentionē intulit mirabiliter seruatorum, tum Cy pseli qui pater Petiandi fuit. eū enim, cum missi occisum puerū admodum oblatū declinasset, pœnitentiaq; ducti rursum quererēt, inuentū non fuisse,

A διό καὶ νόμος ἀδείας ἀγραφός ὅτινα μέσις. Τρῆψ γέρες
οὐτε λυμάνεται, πλην ὅταν ἡ δικτύοις ψύχομαι κακούρ-
γοις αἱ τινὲς ἀγραφαί, πληγαῖς καλέζονται κατὰ τῷ π-
δες ἀμφιτρίνεται. μέμνημα δὲ καὶ τῷ Λεσβίων αἰ-
δρῳν ἀκεύσας σωτηρίαν οὐνά κόρην τῷ δελφῖνος ἐκ τα-
λάτης ψύχοδα, λεγόμνον ἀκεύεις ἀλλοὶ Πιταχὸς ὅτι-
νιώντις. Μήχανον δὲ ὅτι τοῦ Καύπιτον διελθεῖν. ἐφη τοῖν τοῦ Πιτ-
αχὸς ἔνδοξον εἴ) καὶ μημονόλογον τῷ πολιτῶν τῷ δέ-
ρην. Σεπουμ γέρες ψύχομέν τοῖς οἰκίζοσι Λόσιον ὅταν ἔρματι
πλεοντες περιστύχωσιν ὁ καλός ται Μεσόχορον τόπει τοῦ Καύπιτον
Ποσειδῶνι μὴν Καύπιτον, Αμφιτρίτην καὶ Νηρίτον ξύδον
κατένεα παρθένον. ὅντων δὲν δέχηται εἰσιτα καὶ βαπ-
λέων, οὐδέδος δὲ τῇ Εχελεύποδον τῆς ἀποκίνητη-
μόνος, (ὅτις μὴν πίθεος μὴ εἴπει) τῷ δὲ επιλακυρόντος οὐσι
ἀγαμοι πάρδες ήσαν, καὶ ταλαριβάρις θυγατέρα Συνθέως
οὐκληρος. οὐδὲ διδίπτη καὶ χειστὴ κεσμόποσαντες, καὶ εἰδύοντο καὶ
τὸν τόπον, εμελλον δέ ξαμνον κατέποινται εἴτε δέ τις ἐρεβον
τῆς τῷ οὐρανῷ συμπλέονταν, οὐκ ἀλητός. οὐδὲ εἴσικε, νεανίς, οὐκέτι τὸ
ὄνομα Διαμηνονδέ Καύπιτον. οὐτοὶ ἀμύγανον οὐνά τῷ Βοη-
θεῖν τῇ παρθένῳ περιθυμίας σὺν τῷ τόπει πάθει λαβεῖν, πα-
ρεῖτον καφέν ωρμησε, καὶ πειπλακεῖς οὐμος συγκεκίκεν
έσαντο εἰς τὴν θάλασσαν. Αἴδης μὴν δὲν φύμητις οὐκ ε-
χοσσα τῷ Βέβαιον, ἀλλοι δὲ πειθόσα πολλάς σὺν τῷ δρατοπέ-
δῳ, διπλέψη τοῖς σωτηρίας αὐτῷ καὶ κειμῆς οὐρέψει δὲ
χεόντων Εναλένθασιν σύ Λέτβω φανῆται, καὶ λέγει οὐ
δὲν δελφίνων φορτοὶ Διάτητας οὐκέπεσεν αἰλαγεῖς
εἰς τὴν οὔπερον. Εἴ δέ αλλα τείτερες τάτων, σύ πλήθους
καὶ κηλεωῦται οὐνά πολλούς, διηγεῖται πολύτων μὲν πίστιν ἔργον
περιθεῖν. κύματος γδὲ ηλιστον πεῖται τὸν οὐρανὸν αἰρετούς,
καὶ τῷ αινδέψιν αἰποτῆσι μεδίστων μόνον ταλαρίτης πε-
σαται πολύποδας αὐτῷ περιθεῖ τὸ ιερόν τῷ Ποσειδῶνος οὐν τῷ
μεγίσου λίθον κειμένοντος λαβεῖν τὸν Εναλένθα, καὶ αναθέναι,
καὶ τῷ τον Εναλένθα καλύπτει. παθόλης δὲ (εἴπειν) εἰς εἶδεν ή
Διαφορεῖν αδικάτου καὶ ασωτίους καὶ περιλόγυς καὶ
περιθεῖς; μάλιστα αὐτῷ Χίλων, καὶ μήτε πισεύων οὐσεῖται
μήτε απισάν, Τούμπεν αὐτὸν οὐσού περισταξας, διε-
φυλάχτων. μετά δὲ Κύπρου οὐ Ανάγκηρος εἴπειν οὐ τῷ Θά-
λεω καλας παλαριβάνοντος σύ πάσιν εἴ) τοῖς κιεισιν
τοις μέρεσι τῷ κέσους καὶ μεγίσους ψυχίων, οὐκ εἴσιον δέ
ταυματεῖν εἰ τὰ κηλισα περιμένεται τοις γνώμηις. ψυχῆς γέρ-
οργανον τὸ σῶμα. θεος δὲν ψυχή. καὶ κατά τῷ σῶμα πολλάς
μὴν δέ αὐτῷ κηνότης ἔχει. ταὶ δὲ πλείσας καὶ κηλισας τῷ
ψυχῆς οὐ πάλιν ψυχή τὰ μὴν οὐφέται τῆς κηνούμενην
περιθεῖ, τὰ δὲ τῷ θάτη παρέχει γεωμήνα κατευθύνειν καὶ
τρέπειν έσαντον η Βούλησιτο, ποντων ὄργανων δέ πορε-
σιτον θόσα. δεινὸν γέρες (εἴπειν) εἰ πύριδην ὄργανον δέ θεος,
καὶ πύριδην καὶ θάτη πάλιν καὶ νέφει, δι' αὐτούς πολλάς
μὴν σώζει τε καὶ τρέψει, πολλάδες σύπολλεσι καὶ αἰαρεῖς ζεύσι
δέ γέρηται περιθεῖς θεοῖς αἰπαλας θεοῖς περιθεῖς τῷ οὐτούτῳ
γνώμενων, διλαμπάλλον εἰκόνες διεργητικών τῆς τῷ θεού δυνά-
μεως πανουργεῖν, καὶ συμπαθεῖν τῷ τῷ θεού κηνη ποιηνή Σκύ-
θαις τοῦτα, λύρας δὲ Ελληνοι καὶ αἰλοι συμπαθεῖσιν δέ
Κύπροις ο ποιητης Χερσίας, ἀλλοι τε παθεῖταιν αἰελπίσεις
μέμνητο καὶ Κυψέλει τῷ Πειραιάδρα παθεῖς. οὐ οἱ πε-
ρι-

εἰς κυκλέων ὥστε τῆς μητρὸς διποτέρεντα. διὸ καὶ τοῖοῖχνοι
σὲ Δελφοῖς κατεπονθάσεν ὁ Κύκλεος, ὡς εἴρηθε θεοῦ τόπος τοῦ
κλαυθματοῦ δηπιγρόντος, ὅπως Διάλειτοι τοὺς Στυπού-
τας, τοῦ Πιττακὸς περσαργερθέσας τὸν Περιάνδρον, Εὐγέ-
(έφη) Περιάνθρε, Χερσίας ἐποίησε μητρὸς τοῦ οἴκου. πολ-
λυχις γέροντος ἔβαλέμενος ἔρεσθαι σε τὴν αὔτιαν τῆς βατρά-
χων σκείναν, οὐ βάλενται αὐτοὶ τὸν πεθαίνα τὸ φοίνικος σύπι-
τορνθρόντοι τοσοῦτοι, καὶ τίνα περσές τὸν θεὸν ή τὸν αὐτόντα λέ-
γον ἔχοντος. Τοῦ δὲ Περιάνδρου τὸν Χερσίας ἐρωτᾶν κελεύ-
σαντος, (εἰδέναν γέροντον, καὶ παρεῖναι τῷ Κυκλέῳ πα-
θερύποτον οἴκου) ὁ Χερσίας μετέχοστος, Αλλὰ σὺν αὐτῷ (έφη) Β
φερούσαμι περάτερον ἢ πυθαδαν περὶ τούτων, πιβάλεται
τὸ Μηδεῖαν αὐτοῖς, καὶ Τὸ γναθίσαντον. καὶ τὸν δὲ τὸ
πολλοὺς μηναγάμους, πολλοὺς δὲ πιστούς, σώιους δὲ καὶ αφά-
νους πεποικός, ἐγκύα, πάρεστις ἀλε. Τι δέ (εἶπεν οἱ Πιττα-
(έφη) ημῶν δέδει τοῦτα φεράζονταν; πάλαι γέροντος Αἰσωπός λέγον
εἰς ἐκεῖνον, ὡς ἔοικε, τούτων συντεταχέτος ἐπανυψός. Καὶ οἱ
Αἰσωπος, οὗτοι γέροντος οὐ πάντας ἐμέ Χερσίας, εἶπε, αποδά-
ξων δέ, οὐτων Οὐρανού διέρετον διποτέρεντας· καὶ φησι τὸν ιδίῳ
Ἐκτορεγε γινώσκει ἔαντον. τοῖς γέροντος διποτέρεντος,

Αἴσατος ἀλέθεν μάχειν Τελεφενίαδον. τὸν δὲ Οὐρανού
σέα διηδέναγμα ἐπαγνέειν, διὰ Διομήδει τοῦ θεοκελεύοντος,
Τυδείδη μητρὸς δέρμε μάλα ἄγνε μήτε πινεῖται.
τὸν δέ ἐγκύων οἱ μηναγάμοι λειδορεῖν αὐτὸν αἱ περιγραμματεί-
λαγον καὶ μάταυρον οἰονται, λέγοντα,

Διφλαγμοὶ τοι δειλῶν γέροντος ἐγκύα ἐγκύαδαν. Χερσίας
ἔχοντος φησι τὸν ἄττων ὥστε Διός ριφίνα τῇ ἐγκύᾳ πα-
ρεγκινοῦντος, οὐ ἐγκύοσαμνος οὐδὲ εσφάλητος τῆς τῷ
Ηεκτόλεοντος γνέσεως. Στολακέων δὲ οἱ Σόλων, οἰκοι
(έφη) γέροντος σφωτάτῳ πιστεύεον Οὐρανόν,

Νέες δὲ διηδέντει. ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέαδαν. αὐτοί-
σαντες διῶν μούσας καὶ Ποσειδῶν καὶ Αὐρητίτη, Διά-
λυσιδην (εἰδοκεῖ) τὸ συμπόσιον. τὸν δέ γέροντα, ὡς Νίκηρχε, πέ-
ρας πήτοτε συνορεῖ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Περὶ δεισιδαιμονίας.

Hη Στοῖχοι αἰναθίας καὶ ἀγνοίας
λίθος δέ τοι δέχεται δίχα ρύετος, τὸ μὲν
ώστρος σὲ χωρίοις θνοὶ σκληρεῖς καὶ αἱ-
πτύποις, οὐτοις τὸν ἄθεοτητα, τὸ δέ, ὡς
στροφήσεις καὶ ἀπαλοῖς, τὸν δεισι-
δαιμονίας ἐργεποίκεν. ἀπασαὶ μην-
ῶν χρίσις λευδής, διηστεκάρητος τοῦτο μορθεύειν, τη-
δε καὶ πάθος περιέστι μαρτυρεῖται. πάθος γέροντος ἔοικεν
ἀπάτη φλεγμαίνοσα εἰ. καὶ κατάδει μὲν τραύματος
σύνολαι, τῷ δέθρων, ἔτως αἱ μὲν πάθοις Διάστροφαι
τῆς ψυχῆς χαλεπώτερα. αἴτομος τὸς οἰεται καὶ κενὸν δέ-
χεται εἰ. τῷ δὲ λόγῳ, φυεδήνης ὥστε λαθούσις, διηστέλλεται πινεῖ,
οὐδὲ σφυγμὸν, οὐδὲ οδύνην παρείχεται. Στολακέων
τοῖς τοι πλεύτοι ἀγαθὸν εἰ μέγιστον; τὸ τοῦ θεοῦ διονύσος
νεμ, neque dolorem lancinantem. Opinatur aliquis dinitias sumnum esse bonum: hic error venenatus est,

A cum esset à maire in cypselam, id est cameram, ab-
ditus. itaque adem etiam Cypselum Delphis dedi-
casse, quod tunc temporis à Deo se inhibitum fuisse
crederet ne vagiret, itaq; lateret inquisitores. Tum
Pittacus Periandrum alloquens: Bene, inquit, à
Chersia factum est, qui ad istius mentionem pro-
posuit. Sæpenumero enim ex te volui querere cau-
sam ranarum istarum, cur tam multæ ad fundum
palmæ torno insculptæ sint, ac qua ratione Deum
dedicantem ve attingant. Hic cum Periander Chér-
siam interrogandum diceret, cui notum id esset, vt-
pote qui in dedicatione adfuisset Cypselo, subri-
dens Chersias: Non, inquit, prius ego id explicau-
to, quām ex his intelligam, quid sibi velit eorum
isthuc Ne quid nimis, & Nosce te ipsum, & (que vox
multos à nuptiis, alias à fide interponenda deter-
ruit, nonnullos plane mutos fecit) Sponde, præsto
noxa est. Quid vero, inquit Pittacus, necesse est tibi
nos ea enarrare, cum Aësopi orationem de singulis
istis compositam laudes? Et Aësopus: Chersias (ait)
quoties mecum iocatur, iocatur autem serio, Ho-
merum istorum dictorum autorem facit. Hecto-
rem enim sui ipsius noticiam habuisse dicit, qui a-
lios inuadens,

Maioritamen Ataci concurrere cauit.

C & Vlysslem laudatorem huius sententiae, Ne quid
nimis, sic præcipere Diomedi:

Tydide, nimium neque me lauda, neque culpa.

Sponsionem autem alii putant eum traducere ut
rem periculosam & futilem, his verbis:

Proprialis spondere equidem est res plena pericli.

Chersias autem noster Aten ait propterea fuisse à
Ioue de cœlo præcipitatam, quod interfuerit spon-
sioni de Herculis natalibus, qua Iupiter circumuen-
tus fuit. His subiecit Solon hæc verba: proinde pa-
reamus sapientissimo Homero,

D Iam nox incepit: nocti nos cedere verum est.

ergo libemus Musis, Neptuno, Amphitritæque; eo-
que facto, nisi vobis contra videtur, conuiuum dis-
soluamus. Hic fuit, Nicarche, istius conuentus
finis.

PLUTARCHI

DE SUPERSTITIONE

libellus.

E Nscititia deorum atque igno-
ratio iam inde ab initio in duos
quasi riuos dimanans, ab una
parte in duris ac refractariis in-
geniis tanquam in aspero solo im-
pietatem, quæ nullos putat esse
deos, ab altera veluti in molli ac
tenero solo superstitionē animis lenibus ingenera-
uit. Est quidē omnis falsa opinio, maxime de talibus
rebus, perniciosa: cum vero animi perturbatione ad-
iungitur, pernicioſissima existit. Omnis enim animi
perturbatione, instar morbi est cū inflammatione cō-
iuncti. & sicut luxationes artuum humani corporis
accedente vulnera, ita animi errores perturbatione
comitate pernicioſiores sunt. Putat aliquis indi-
vidua corpuscula & inane vniuersi esse principia: fal-
sa est opinio, sed vicius non gignit, neque pa'pitatio-
nem, neque dolorem lancingantem. Opinatur aliquis dinitias

animam
titur, id
strangula-
tem & vi-
error, nor-
Aile quic-
O misera-
Tangua-
omissa diu-
tis ferace in-
deplorand-
mo insunt,
tiones ver-
Proinde, v-
bis sermo v-
beatū, nihil
tur stupore
non creden-
tionē Graec-
telligit op-
morem inc-
mit, existim-
damnosolq-
putat esse D-
nihil moue-
moueti qui
credat esse c-
fa,superstici-
quidē sunt c-
tia,tamē ala-
uitatem,ne
cedit, hoc
crimen est
rationemq-
cum non
vacuitaten-
perplexam
vnde metu-
runt. Neq-
agendo abo-
Non metui-
militiae exfo-
tinet,non sy-
beius, non
Aethiopia fo-
tuit, terram, si-
rum, mina-
dibus sunt, ii-
nes, vulnera-
resque acci-
Morbis leu-
Lucunda, so-
Nunc obtri-
finit supersti-
inducit, ne
tur, neque sa-
numine opin-
rum regione-
crateribilia
tio semper pe-
exagitans an-
ipfa tanquan-
& absurdis p-
uerunt, non
aut delectan-